

ΟΡΘΟΔΟΞΟΕ ΤΥΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΈΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

15 ΜΑΪΟΥ 2015 'Αχιλλίου 'Αρχιεπισκ. Λαρίσης, Παχωμίου οσίου του μεγάλου, Βαρβάρου οσίου του Μυροβλήτου

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2069

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΚΡΑΥΓΗ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Κατὰ τὸν λαὸν καὶ οἱ ἄρχοντες, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐπιλογὴν μας!

ζοῦν σὲ κοινωνίες. Συνεπὲς κάθε ἐξουσία προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό. Οἱ ἄρχοντες, πού ἀσκοῦν τὴν ἐξουσίαν, ἔχουν ταχθῆ κατ' ἀπόφασιν ἢ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ.

Ἀνάλογα μὲ τὴν πνευματικὴ κατάσταση τοῦ λαοῦ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει καὶ κυβερνοῦν ἀνθρώποι

ἄλλοτε ἀνάξιοι καὶ σκληροί, πού κατατυραννοῦν τὸν λαὸ καὶ ἄλλοτε πολὺ καλοὶ. Τὸ χαμηλὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ εἶναι αὐτὸ, πού ὁδηγεῖ σὲ ἀρχοντες ἀλαζόνες καὶ ἀπίστους, καὶ ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία, ἀκόμη καὶ σὲ υποδούλωση τῶν λαῶν. Ὁ 'Άγιος Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης' ἀναφέρει δύο φοβερὰ παραδείγματα

σχετικὰ μὲ ἀνάξιους ἀρχοντες καὶ ἀνάξιους λαοῦς.

«Όταν ὁ Θεὸς λέει στὸν Νόμο· θὰ σᾶς δώσω ἀρχοντες, ὅπως τοὺς θέλει ἡ καρδιά σας, εἶναι φανερό, ὅτι ἄλλοι μὲν ἀπὸ τοὺς ἀρχοντες καὶ τοὺς βασιλεῖς ἀναδεικνύονται ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ

ἄλλοι πάλι, ὄντας ἀνάξιοι, ἀναδεικνύονται κατὰ παραχώρησιν, ἢ θέλησιν τοῦ Θεοῦ, ἀντίστοιχα πρὸς τὸν ἀνάξιο λαὸ τῆς δικῆς τους ἀναξιοτήτας. Καὶ ἄκουσε γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ μερικὲς διηγήσεις. Όταν ἔγινε βασιλεὺς ὁ Φωκάς, ὁ τύραννος καὶ ἄρχισ καὶ κἀν ἐκείνης τῆς αἰματοχυσίης μὲ ἐκείνων τὸν ὄμιον Βονάσο, κάποιος

μοναχὸς στὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀνθρώπος ἅγιος, πού εἶχε μεγάλον ἄγθος πρὸς τὸν Θεό, ἀντιδικοῦσε μαζί του, λέγοντάς του μὲ ἀπλότητα. Κύριε, γιὰτὶ ἀνέδειξες τέτοιον βασιλεῖα; Ἐπειτα, καθὼς αὐτὸ τὸ ἔλεγε ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες, ἦρθε σ' αὐτὸν μία φωνὴ ἀπὸ τὸν Θεό πού ἔλεγε· **Διότι, δὲν βρῆκα χειρότερο!**

Υἱήρχε καὶ ἄλλη πόλιν παρόνομη κατὰ τὴ Θεβαΐδα, ἡ ὁποία ἔκανε πολλὰ στυγερά καὶ ἀπρεπῆ, στὴν ὁποία κάποιος δημόσιος διεφθαρμένος, ἀφού ἐφαρμύετο ἀπέκτησε κάποια κατάνυξη, τήγχε καὶ ἐκάκη, καὶ φόρεσε τὸ μοναχικὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Μακεδονίαν

«ΕΚΠΤΩΤΟΙ» ΕΚΗΡΥΧΘΗΣΑΝ ΟΙ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΙΣΣΟΥ;

Ό ὁσῖος Φιλόθεος Ζερβάκος διὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον

Γράφει ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσης, Όμότιμος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Οἱ ἄγωνισταὶ Γέροντες π. Φιλόθεος Ζερβάκος (δεξιῶ), π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος (ἀριστερά), π. Ἀμφιλόγιος Μακρῆς (εἰς τὸ μέσον, ἀσθενεὶς εἰς τὸ νοσοκομεῖον Εὐαγγελισμῶς) καὶ π. Μάρκος Μανώλης (ὁρθῶς, τότε λαϊκός), τὸ 1963.

ΚΑΘ' ὄλην τὴν διάρκεια τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὴν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἀπασχολεῖ ἐντονα ἡ σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσει καὶ λύσει σοβαρὰ προβλήματα πού προέκυψαν στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ποιμαντικά, κανονικά, δογματικά. Όλοι γνωρίζουμε καὶ διδασκόμαστε γιὰ τίς ἐπὶ αὐτῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, ἡ τελευταία τῶν ὁποίων ἡ ἐβδόμη, συνήλθε στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας τὸ 787 ἐναντίον τῶν εἰκονολάων. Ἐκτότε ἐπὶ δώδεκα καὶ πλέον αἰῶνες εἶναι σάν νὰ ἀργεῖ ἡ οἰκουμενικὴ αὐτοσυνειδησία τῆς Ἐκκλησίας, ὡσάν νὰ μὴ ὑπῆρξαν σοβαρὰ προβλήματα πού ἐχρειάζοντο οἰκουμενικὴ αὐθεντικὴ ἀντιμετώπιση, ὡσάν νὰ διόταξέ ἡ Ἐκκλησία νὰ δεῖξει τὴν οἰκουμενικὴ αὐθεντίαν καὶ ἰσχὺ τῆς, νὰ ἐμφανισθεῖ ὡς ἡ συνέχεια τῆς Ἐκκλησίας πού εἶχε τὸ κύρος, τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον νὰ συγκαλεῖ οἰκουμενικὴν συνέδον, ὡς ἡ μόνη Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Αὐτὸ ἔπρεπε ἤδη νὰ εἶχε πράξει πρό πολλοῦ, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει καὶ ἀποκαλύψει τὴν προπέτεια καὶ τὸ θράσος τῆς Ρώμης, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε παιδιὰ μέρος καὶ μέρος ἀπὸ τὴν πενταρχίαν τῶν πατριάρχων, μὲ συγκεκριμένη τοπικὴ δικαιοδοσίαν, στὴ συνέχεια δὲ ἀποκοπείσα λόγω αἰρέσεων καὶ πλανῶν τὸν σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκτός Ἐκκλησίας πλέον εὐρίσκόμενην, ἔκλεψε, ἐνοσφίσθη καὶ τὸν τίτλον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ «ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΑ»

Μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διδάσκει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ

(1ον)

Μὲ πρωτοβουλία φοιτητῶν τοῦ Α.Π.Θ. "Ακαδημαϊκὴς Ἀναζητήσεως", ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Α.Π.Θ. καὶ μὲ τὴν ἀρωγὴν τῆς ἐπιτροπῆς ἐρευνῶν Α.Π.Θ., διοργανώθηκε στὴ Θεσσαλονικί, σὸ κτίριο τοῦ ΚΕΔΕΑ τὸ τρὶήμερο 27,28 καὶ 29 Ἀπριλίου 2015 Διεθνὲς Διαχριστιανικὸ καὶ Διαθρησκειακὸ Ἐπιστημονικὸ Συνέδριο μὲ κεντρικὸ θέμα: «Θρησκεία καὶ Βία».

Εἶναι ἄραρος λυπηρὸ καὶ ἀπαράδεκτο τὸ γεγονός ὅτι μέσα στὴν ἔννοια τοῦ ὅρου «Θρησκεία» συγκαταλέχθηκε καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Οὐσιαστικά, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τσουβαλιαστικὰ καὶ ἐξισώθηκε γιὰ ἄλλη μία φόρα, οἰκουμενιστικῶς τῶ τρόπῳ, μὲ τίς θρησκείας καὶ τίς αἰρέσεις, καὶ θεωρήθηκε καὶ αὐτὴ ὑπεύθυνη γιὰ τὴν βία, τὸν φονταμενταλισμὸ καὶ τίς ἀκρότητες. Δυστυχῶς, δὲν τονίστηκε ἐπαρκῶς καὶ ἐμφαντικῶς ἀπὸ τοὺς συμμετέχοντες ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν εἶναι θρησκεία, οὐστὶς χριστιανικὴ αἵρεσις, ἀλλὰ ἀποκάλυψις. Διότι, θρησκεία εἶναι μία ἀνθρωποκεντρικὴ προστάθεια ἐξευμενίσεως τοῦ Θεοῦ ἢ τῶν ὑποινδῶντες θεῶν, γιὰ νὰ νιώθῃ ὁ ἐκάστοτε ἀνθρώπος ἀσφάλεια καὶ ψυχολογικὴ εἰρήνη καὶ γιὰ νὰ ἐρμηνεύσῃ τελικὰ τὸν θάνατον. Θρησκεία, ἐπίσης, εἶναι ἀνθρωποπαθὴς ἡ ἱκανοποίηση τῆς θείας δικαιοσύνης τοῦ προβληθέντος ἐγωισμοῦ τοῦ Θεοῦ. Θρησκεία εἶναι τὸ φαινόμενο τῆς κινήσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεοῦ. Ὁ ἀνθρώπος ἀναζητῇ τὸν Θεό. Ἡ Ὁρθόδοξία, ὅμως, εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς μοναδικῆς, προσωπικοποιημένης, τελείας, σωτηριώδους καὶ θεϊκῆς ἀληθείας ἐν τῷ θεανδρῳκῷ προσώπῳ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεανθρώπου Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἐπειδὴ περ εἰδῶλων κατεφρόνησεν»

Τοῦ κ. Βασιλείου Χαράλαμπος, Θεολόγου

«Τὴν οἰκουμένην ὡς προῖκα προικοδοτήσας τῷ Κτίστῃ σου», μὲ αὐτὸν τὸν λόγον, τὸ Δοξαστικὸ τῶν Στιχηρῶν, τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, ὁ ὑμνογράφος ἀποδίδει τὸ «ἱσπόστολον κάλλος» καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἔργον τὸ ὁποῖον τὴν ἀπαρχὴν εἶχεν ἀπὸ τὸ Διάταγμα τῶν Μεσολαίων, μὲ τὸ ὁποῖο «ἔκανε ἕνα σμηντικὸ βῆμα πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Χριστιανικῆς Πίστης, καὶ ἐπίσημης θρησκείας τῆς αυτοκρατορίας ἐνουνάτας ἔμπρακτα τοὺς Χριστιανούς», ὅπως χαρακτηρίζεται ἀναφέρει, ἡ καθηγήτρια τῆς ἱστορίας στὸ King's College τοῦ Λονδίνου, Judith Herrin σὸν συγγραμμά τῆς «Τὶ εἶναι τὸ Βυζάντιον».

Οἱ διωγμοὶ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἦταν πολὺ μεγάλαι. Ὅπως πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀζολοῦνθαι καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἰωαννίνων; Ποίμνια, τίτλοι καὶ δικαιοδοσίαι ἀναμεγνύνονται ἐνεκα τῆς ἐμμονῆς εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Παράξιν τοῦ 1928! Ἡ Παράξι ἐνισχύεται εἰς πλήρη ἀντίφασιν μὲ τὴν Παράδοξον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς προηγουμένας Παράξεις, κατὰ τὴν νὰ διαιρητὴν Ἱεκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐξ ἐκκλησιαστικὰ συστήματα καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἤδη ἀπὸ τῆς δημιουργίας τῆς αὐτοκαταργήτης.

Ἐπίσκοπος σημαίνει νὰ προφυλάσῃ τὴν ἐπαρχίαν μου, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ αἰρετικές διδασκαλίας, καὶ νὰ τὴν διαφυλάσσῃ ἐνομένην, μακριὰ ἀπὸ σχίσματα. Αὕτὴ εἶναι ἡ Παρακαταθήκη τὴν ὁποῖαν θὰ ζητήσῃ ὁ Κύριός μας ἀπὸ κάθε ἱεράρχην. Νὰ στέκῃ ἀγρυπνὸς φρουρὸς διὰ καθετὶ τὸ ὁποῖον ἀντιστρατεύεται τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ Παράδοξον. Νὰ ὀρθοτομῇ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ ὅχι τὸν λόγον τῆς κολακείας ἢ νὰ σωπῇ εἰς περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται νὰ ὁμιλῇ, μὲ τίμημα νὰ ἀλλοιοῦται ἡ ἀλήθεια. Ποῖος ὁ ρόλος τοῦ Ἐπισκόπου ἂν δὲν ἐπιτελεῖ τὸ καθήκοντά του; Χρειάζομεθα μόνον θρησκευτικῶν λειτουργιῶν διὰ «φιέστες»; Κάθε ἐπίσκοπος ὑπερήτης τοῦ ὕψιστου ὀφείλει νὰ παρατηθῇ, ἀλλίως ἀργὰ ἢ γρήγορα αὐτοκαταργεῖται!

Κατηργήθησαν αἱ Μητροπόλεις Σερρών καὶ Ἰερισσοῦ;

Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἔχει δύο ἐπισκόπους, τὸν Σεβ. Μητρ. Ἰερισσοῦ καὶ τὸν Παν. Οἰκ. Πατριάρχην; Πόσο ἐπισκοπικὲς ποιεῖται ὁ Παν. Οἰκ. Πατριάρχης; Δύο, τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τῆς Σέρρες; Αὕτῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ καὶ ἀποδέχονται μὲ τὴν αὐτίαν τὴν ἱεράρχαν. Γιατὶ δὲν ὁμιλεῖτε Ἀρχιερεῖς τοῦ Θεοῦ; Αὕτῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν προαίτιαν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου καὶ δὲν ὑπάρχει ἕνας νὰ διακριθῇ τὴν ἀλήθειαν! Πού ἐφθάσαμεν; Ἐσθάσαμεν εἰς τὴν συνηγορίαν ὅλων τῶν αὐλοκολλῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ πομπή-λυγας "ἁβανίζονται" ἀπὸ φυλακτῆς πρώϊμης μέχρι νυκτὸς· τοὺς ἱεράρχας, καὶ φαλκιδεύουν τὴν ἀλήθειαν παραπλανώντας τὸ ποίμνιον.

Τὶ εἶδους πρακτορέσεις εἶναι αὕτη;

Αὐτὲς τῆς συγχύσεως εἰς τὸ νοῦν τῶν Ὁρθόδοξων ἐπιφέρουν τὴν πρακτορεία ἀντεκκλησιαστικῶν εἰδήσεων, ὅταν κατὰ «ἄνωθεν»

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- Ἱησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ. Τοῦ κ. Βασιλείου Χ. Στεργίου, Θεολόγου. Σελ. 3.
- Σεβ. Κωνίτης: Ἀγωνιζόμεθα διὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ δικαιώματά τῶν Ἑλλήνων Βορειοηπειρωτῶν. Ἀυτονομιακὸς ἀγὼν Βορείου Ἡπείρου (1914-2015). Σελ. 8.
- Σεβ. Μητρη. Κοζάνης: Νὰ κατηργηθῇ τὸ μᾶθημα τῶν Θρησκευτικῶν! Σελ. 8.
- Ἡ Βαβέλ τοῦ Π.Σ.Ε. ὁμολογεῖ τὸ ἀδιέξοδόν τῆς. Σελ. 8.
- Ἐπέκτασις τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Πατρ. Μόσχας εἰς τὰ Βαλκάνια. Σελ. 8.

ἙΠΙΦΥΛΛΙΑΕΣ Ἡ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ό Λαὸς τοῦ Θεοῦ

(ΣΥΜΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ κ. ΜΑΡ. ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ ΚΑΙ κ. ΝΙΚ. ΤΖΙΡΑΚΗΝ)

(2ον- Τελευταῖον) Β) Καθηγητὴς Νικόλαος Τζιράκης

(...) "Ερχομαι στὴν ἐργασία πού ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς παρουσιάσω μαζί με τὴν ἐκλεκτὴν συνάδελφόν μου κ. Μαρία Μαντιοβόλου, καθηγήτρια τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν. Ἐγὼ τὸν τίτλο: Ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνην καὶ στὴ φιλολογικὴ συγκρότησιν καὶ ἐπάρκειαν τοῦ π. Γεωργίου, πιστεύω ὅτι μέγα λόγον γνώσεως, μὲ βαθιὰ χριστιανικὴ πίστη καὶ μὲ συνέπεια στὶς πολυετές ἱστορικές ἐπιστημονικές του ἐρευ-

νες χρησιμοποιεῖ καὶ τίς δύο λέξεις κλειδιά τοῦ συγκεκριμένου τίτλου μὲ τὸ ὀριστικὸν τῶν ἄρθρων.

Ἐπιθυμῶ, ἐπίσης, νὰ ἐπισημάνω, ἔχοντας τὴν βεβαιότητα ὅτι ὅλοι θὰ μελετήσετε τὴν ἐργασία, ὅτι ὁ ἴδιος τῆς χαρακτηριστικῆς πολυσυλλεκτικῆς. Θὰ προσέθετα καὶ πολυσμηντικὴν, λόγῳ καὶ τῆς σμηνερνῆς ἄκρας σοβαρῆς ἐθνικῆς καὶ συγκυρίας.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἐργασίας, ὡς πολυσυλλεκτικῆς δὲν αἰρεῖ τὴν ἐσωτερικὴ ἐνότητά τῆς, γιὰτὶ ἔχει διήκουσαν ἐννοία καὶ καθαρή στόχευση. Τὸ τελευταῖον ὀφείλεται σὲ δύο λόγους. Πρῶτον, σὲ τὸ ἴδιον ὁ συγγραφέας τῆς εἶναι

ἐνιαῖος καὶ ἀδιαίρετος ὡς πρόσωπο καὶ δευτέρον, σὲ τὸ ἡ ἐκπλήρσουςα θεολογικὴ, ἐπιστημονικὴ, ἐρευνητικὴ, ἱστορικὴ, συγγραφικὴ, διδακτικὴ, ἐρατικὴ καὶ ποιμαντικὴ τὸν δραστηριότητα ἔχει καὶ συνέπεια καὶ συνέχεια. Πρόκειται, κατὰ τὴν ἀποψή μου, γιὰ ἀρετὲς σπάνιες γιὰ μᾶς τῶν Νοελλήνων, πού παρὰ τὰ διαχρονικά μὲς παθήματα καὶ τῆς ἐπάρχεις δουλειᾶς μᾶς -τρὲς μακροχρόνιες ἀναφέρει ὁ π. Γεώργιος στὴν ἐργασία του- τὴν Ὁθωμανοκρατίαν, τὴν Ἑνδοκρατίαν καὶ τὴν Ἀγγλοκρατίαν σὲ Ἰόνια Νησιά κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα-, παρὰ, λοιπόν, τίς συγκεκριμένες δουλειᾶς καὶ τῆς ὁποῖας ἄλλες, κάθε τόσο ἀρχίζουμε καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ μάλιστα τῆς περισσότερες φορές χωρὶς ἀντιστάσει καὶ τὸ χειρότερο, ὡς ἐρώτημα τὸ θέτω: καὶ χωρὶς Θεοῦ; Τὸ χεῖριστό ὅμως, ὅπως λέει καὶ ὁ λαὸς, εἶναι τοῦτο: Καὶ μυαλὸ δὲν βάζουμε!

Τὰ κείμενα, πού κατὰ τὴ γνώμη μου σπομενδιώνουν τὴν ἐργασία,

Τὸ σεπτὸν λείψανον τῆς Ἁγ. Βαρβάρας εἰς Ἀθήνας

Μετὰ ἀπὸ πέρασμα χιλίων καὶ δεκατριῶν ἐτῶν ἀφίχθῃ τὴν 10ην Μαΐου 2015 ἐκ Βενετίας τὸ ἱερὸν καὶ χαριτόβρυτον λείψανον τῆς Ἁγ. Βαρβάρας εἰς Ἀθήνας. Εἰς τὴν Ἁγίαν ἀπεδοθήσαν τιμὰ ἀρχηγὸν κράτους. Ἐκτὸς ἀπὸ τῶν Ὑπ. Ἀμύνης κ. Π. Κορμηνίου εἰς τὴν τελετὴν ὑποδοχῆς τῶν ἱ. λειψάνων ἐπὶ κληρίκων, πρεσβύτηρων ὁλοὶ οἱ δὲ ἱερωτικοὶ τοῦ Πυρροβόλοιο Σώματος τοῦ Στρατοῦ, οἱ ὁποῖοι ὑπερτεροῦν εἰς τὸ λεκανοπέδιον τῆς Πρωτευούσης. Πλήθη πιστῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐξουεσαν νὰ προσκυνήσῃ τὴν Ἁγίαν καὶ νὰ προσευχθῇ διὰ τὴν μεσιτείαν τῆς Ἁγίας τοῦ Κυρίου. Ἀς πρεσβεῖ καὶ δὲ ἡμᾶς!

Δυστυχῶς, ὑπῆρξαν καὶ ἀντιδράσεις ἀπὸ πολιτικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα προσεπαθύναν νὰ υπομνήσῃ τὴν υπερηφάνισιν τῆς Παράδοξον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τιμὰ τὰ θεμελιὰ τῆς, τοὺς Μάρτυρας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστερεώθη ὅλον τὸ οικοδόμημα τοῦ Θεανθρώπου. Δὲν τὸν συγκινεῖ ἡ εὐλάβεια τοῦ ποταποῦ λαοῦ; Ἡκούσθηκαν πολλὰ ἀπὸ χεῖλ' Ἀρχιερέων καὶ τὸ πῶσον καλὴς φιλάσσουν οἱ Παπικοὶ λείψανα Ἁγίων, διὰ νὰ μᾶς πείσουν διὰ τὴν καθολοσύνην τῶν Λατίνων. Δὲν θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὰς ἀμφιβολίας διὰ τὴν γνησιότητα πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἢ τὴν «ἀνιμωπρίαν», ἀλλὰ μόνον μόνον εἰς τὴ ἐξῆς: Πραγματικὴ τιμὴ τοῦ Ἁγίου εἶναι τὸ ὀρθόφρονεν καὶ ὀρθόπρεπον! Τιμὴ ἁγίου, μίμησις ἁγίου. Τὸ ὅτι τὰ φιλόσοφον δὲν σημαίνει ὅτι αἱ Ἁγιοὶ τοὺς φιλοσοφῶν.

Ὁ Ἁγίου φιλοσοφῶν μόνον τοὺς συνομολογούντας μὲ Αὐτοὺς τὴν ὀρθὴν Πίστιν!

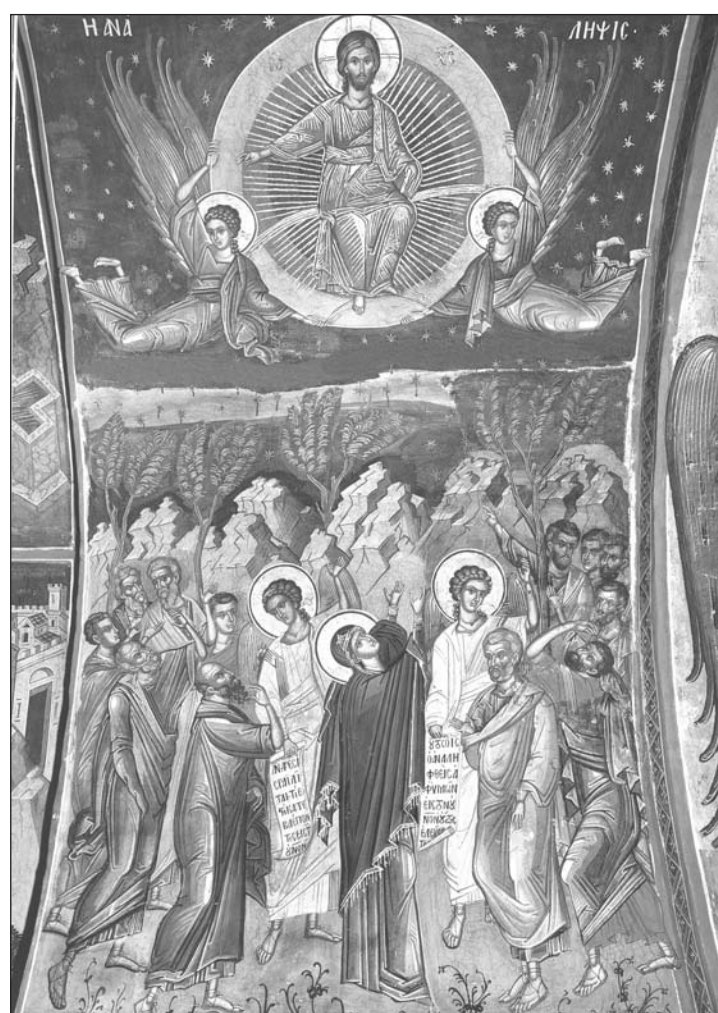
Εἶναι ἐπιστημονικὲς ἀνακοινώσεις σὲ συνέδρια καὶ ἡμερίδες ἢ ἄρθρα σὲ ἀφιερωματικούς-τιμητικούς τόμους. Εἶναι δηλαδὴ ἀπόσπασμα πηγίου ὑλικοῦ πού περιγράφει μετὰ ἄλλων τὰ βάσανα καὶ τίς περιπέτειες ἁθῶν ψυχῶν, πού σήκωναν καὶ σπῆκνουν καὶ σήμερον στοὺς ὤμους τοὺς ὅχι κατ' ἀνάγκην δικὲς τοὺς ἀμαρτίες καὶ σφάλματα. Χρονικά βρισκόμαστε στὴν περίοδον τῶν χρόνων μετὰ τὴν Ἄλωση (1453).

Τὰ δύο τελευταῖα ἄρθρα εἶναι, θὰ ἔλεγα, τὸ ἐπιμύθιον τῶν 13 πού προηγοῦνται. Παρότι δὲ καλύπτουν μὲ τίς 20 σελίδας ἀπὸ τίς 331 τοῦ βιβλίου, ἔχουν ἐνδεὶς ὁλοῦ βάρος καὶ ἀσφαλῶς «καυτὴ» ἐπικαιρότητα.

Τὸ πρῶτον ἔχει τίτλο «Παθολογικὰ συμπτώματα τῆς σύγχρονης ἱστοριογραφίας» καὶ τὸ δεύτερον «Ἐπιστὴμὴ καὶ ἠθικὴ σὲ περιόδους κρίσεως»...

Ὁ π. Γεώργιος ἀναφέρεται σὲ τρία κεφαλαιώδη θέματα, τὰ ὁποῖα

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τὴν ἡμέραν Πέμπτην τῆς ΣΤ' ἐβδόμαδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἐορτάζει τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἀγ. Ὁρους.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Κατακλυσμὸς τοῦ κακοῦ

Τοῦ κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη, Θεολόγου

Ἀκούγοντας τὴ λέξη "κατακλυσμὸς", τὸ μυαλὸ μᾶς ἀναπολεῖ ἐκείνη τὴν πλημμύραν τῶν νερῶν πού σκέπασε τὴ γῆ ὅλη, στὰ χρόνια τοῦ Νῶε, καθὼς μαθαίναμε ἀπ' τὸ Δημοτικόν. Καὶ γιὰτὶ ὁ κατακλυσμός; Γιά τίς πολλές ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, ὅπως εἶχε συμβεῖ ἀργότερα καὶ μὲ τὴν καταστροφὴ τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας (ἡ τῶν Γομόρων), πάλι ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν τους. Ἐμεῖς ζοῦμε σὲ κατακλυσμό τοῦ κακοῦ.

Σήμερα, φαίνεται πὼς ἐξεπέρασαν οἱ ἄνθρωποι τίς ἀμαρτίες κάθε ἄλλης ἐποχῆς. Μᾶς ταιριάζει παρόμοιος κατακλυσμός, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔχει τὰ σχέδιά Του, δηλαδὴ, ποτε καὶ πῶς θὰ μᾶς παιδαγωγῇ εἰς τὴν ἐξομάνσει ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμον. Χιλίους τρόπους ἔχει ὁ Θεός. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀγάπη Του καὶ ἡ μαρτυρία Του, μᾶς ἀνέχεται καὶ μᾶς καλεῖ πρὸς μετάνοιαν.

Θά μοῦ πείτε, μὲ τὴ φόρα πού πήραμε σὸ κακο, τὴ φιληθονία, τὴ σαρκολατρεία, τίς σάελαγεις, τὴν ἀρσενοκρατίαν τὴν παιδεραστία καὶ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

«Ἀνέβη ὁ Θεός... ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ»

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως προβάλλεται ἐν μέσῳ τῆς χαριστοῦ ἀναστασίμου περιόδου ὡς ἑνὰς σημαντικός ἐορτολογικός σταθμός. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἔχοντας περάσει τό ἐπὶ γῆς ἀπολυτρωτικό Του ἔργο ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανούς, ὅπως κατέβηκε κατὰ τὴν ἐνανθρώπησή Του. Μόνο πού ἐνῶ τότε κατέβηκε ὡς Θεός, τώρα ἀνεβαίνει ὡς Θεάνθρωπος, μαζί με τὴν ἀνθρώπινη Παίρνοντας μαζί Του τὸ τίμιο Σῶμα Του, τῆρε μαζί Του τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ἀνέβασε στὰ οὐράνια τὸν ἄνθρωπο, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα, «παγγενή τὸν Ἀδὰμ» καὶ τὸν θρόνισαν μαζί Του, νὰ εἶναι στὸ ἐξῆς θεός κατὰ χάριν. Ἐνώσε το κτιστό μετ' τοῦ ἀκτίστου, τὸν ἄνθρωπο μετ' τοῦ Θεοῦ, στὸ θεανδρικό Του πρόσωπο, γὰ νὰ εἶναι πραγματικό γεγονός ἡ σωτηρία μας καὶ ὄχι ἕνα θεωρητικό σχῆμα. Ἡ σωτηρία μας

Ὁ Πάπας ἐξήγγειλε τὴν προκήρυξιν «ἀγίου ἔτους τῶν καθολικῶν»!

ΑΝΑΕΡΘΗΚΑΜΕ σὺ προηγουμένου σχολίου μας γιὰ τὴ νέα «βόμβα» τοῦ πάπα Φραγκίσκου, ὅτι ἡ θρητεία τοῦ δὲ εἶναι σύντομη, γιὰ νὰ μπαίνουνθαίνοι στὶς πισταρίες, ὅποτε ἐπιθυμῶ! Στὴ συνέντευξή του αὐτὴ ἔριξε καὶ ἄλλη «βόμβα», ἴσως ἀσυγκρίτα «μῆρπότερη» ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς παραιτήσεως του. Ἀνῆγγειλε καὶ τὴν προκήρυξή «Ἀγίου ἔτους τῶν Καθολικῶν». Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ὁ Φραγκίσκος παράλληλα ἔκανε γνωστό ἐπὶ πρόκειται νὰ προκηρυχθεῖ ἔκτακτο Ἅγιο Ἐτος τῶν καθολικῶν», μετ' ῥάστια προέδευσεν προσκυνητῶν στὴν Αἰώνια Πόλη. Πρόκειται γιὰ ἑστὸς ἀφιερωμένο πρὸς ἀφῆσιν τῶν ἁμαρτιῶν, στὴν μετάνοια τῶν πιστῶν καὶ στὴν συμβίβωση» (Ἰστοσελ. Τὰ Νέα) Ἰσως μείνουν ἐμβρόντων, ἀπὸ τὴν τῆς ἐξαγγελίας, ὅσοι πιστεύουν ἀφέλως, ὅτι ὁ σύγχρονος παπισμός «ἄλλαξε» καὶ δὲν εἶναι ὁ ἴδιος μετ' ἐκείνου τὸν σκοτεινὸ μεσσιανισμό. Μὲ κατ' ἐτοίμους ἐξαγγελίους ὁ παπισμός, ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια, «ἐβράζε στὸ χερί» τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκουμένη οπαδοὺς του, οἱ ὁποῖοι καλοῦνταν στὴν «Ἄγία Ἐδρα», γιὰ νὰ «βάλουν βαβὰ τὸ χερί στὴν τοσπὴ τους», μαζί με τὸ «προσκύνημα» τους στὴν Ἀιώνια Πόλη! Αὐτὸ καὶ καὶ τώρα ὁ ὁλοδίοις καὶ ἀπαράλλακτος μεσσιανισμός παπισμός, μετ' τὴν προκήρυξή τοῦ «Ἀγίου ἔτους τῶν Καθολικῶν», νὰ ἐξεκλιθεῖ κατὰ τὴν ἰδίαν ταμεία, τῆς «Τράπεζας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»! Γιὰ τὴν ἀλήθειαν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ὀρθοδοξία μας, δὲν ὑπάρχουν ὁριζόμενα «ἅγια ἔτη», ἀλλὰ ὁλόκληρο ὁ χρόνος εἶναι καθγιασμένος ἀπὸ τὸν Ἐνανθρωπήσαντα Θεὸ Λόγο, ὁ ὁποῖος καταδέχτηκε νὰ περιοριστεῖ στὸν ὥρο καὶ στὸ χρόνο! Ἡ κάθε στιγμὴ εἶναι «καιρός ευφρόδεδτος» (Β' Κορ. 6,2) γιὰ τὴ μετάνοιά μας καὶ τὴ σωτηρία μας. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι «φιλά γραμματα» γιὰ τὸν αἰρετικό παπισμό!

Ὁ Πάπας ἐξήγγειλε τὴν προκήρυξιν «ἀγίου ἔτους τῶν καθολικῶν»!

ΑΝΑΕΡΘΗΚΑΜΕ σὺ προηγουμένου σχολίου μας γιὰ τὴ νέα «βόμβα» τοῦ πάπα Φραγκίσκου, ὅτι ἡ θρητεία τοῦ δὲ εἶναι σύντομη, γιὰ νὰ μπαίνουνθαίνοι στὶς πισταρίες, ὅποτε ἐπιθυμῶ! Στὴ συνέντευξή του αὐτὴ ἔριξε καὶ ἄλλη «βόμβα», ἴσως ἀσυγκρίτα «μῆρπότερη» ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς παραιτήσεως του. Ἀνῆγγειλε καὶ τὴν προκήρυξή «Ἀγίου ἔτους τῶν Καθολικῶν». Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ὁ Φραγκίσκος παράλληλα ἔκανε γνωστό ἐπὶ πρόκειται νὰ προκηρυχθεῖ ἔκτακτο Ἅγιο Ἐτος τῶν καθολικῶν», μετ' ῥάστια προέδευσεν προσκυνητῶν στὴν Αἰώνια Πόλη. Πρόκειται γιὰ ἑστὸς ἀφιερωμένο πρὸς ἀφῆσιν τῶν ἁμαρτιῶν, στὴν μετάνοια τῶν πιστῶν καὶ στὴν συμβίβωση» (Ἰστοσελ. Τὰ Νέα) Ἰσως μείνουν ἐμβρόντων, ἀπὸ τὴν τῆς ἐξαγγελίας, ὅσοι πιστεύουν ἀφέλως, ὅτι ὁ σύγχρονος παπισμός «ἄλλαξε» καὶ δὲν εἶναι ὁ ἴδιος μετ' ἐκείνου τὸν σκοτεινὸ μεσσιανισμό. Μὲ κατ' ἐτοίμους ἐξαγγελίους ὁ παπισμός, ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια, «ἐβράζε στὸ χερί» τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκουμένη οπαδοὺς του, οἱ ὁποῖοι καλοῦνταν στὴν «Ἄγία Ἐδρα», γιὰ νὰ «βάλουν βαβὰ τὸ χερί στὴν τοσπὴ τους», μαζί με τὸ «προσκύνημα» τους στὴν Ἀιώνια Πόλη! Αὐτὸ καὶ καὶ τώρα ὁ ὁλοδίοις καὶ ἀπαράλλακτος μεσσιανισμός παπισμός, μετ' τὴν προκήρυξή τοῦ «Ἀγίου ἔτους τῶν Καθολικῶν», νὰ ἐξεκλιθεῖ κατὰ τὴν ἰδίαν ταμεία, τῆς «Τράπεζας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»! Γιὰ τὴν ἀλήθειαν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ὀρθοδοξία μας, δὲν ὑπάρχουν ὁριζόμενα «ἅγια ἔτη», ἀλλὰ ὁλόκληρο ὁ χρόνος εἶναι καθγιασμένος ἀπὸ τὸν Ἐνανθρωπήσαντα Θεὸ Λόγο, ὁ ὁποῖος καταδέχτηκε νὰ περιοριστεῖ στὸν ὥρο καὶ στὸ χρόνο! Ἡ κάθε στιγμὴ εἶναι «καιρός ευφρόδεδτος» (Β' Κορ. 6,2) γιὰ τὴ μετάνοιά μας καὶ τὴ σωτηρία μας. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι «φιλά γραμματα» γιὰ τὸν αἰρετικό παπισμό!

Βεβήλωσις καὶ βανδαλισμοὶ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀπὸ ἀναρχικοῦς!

Οἱ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ «μαχαλάκηδες» ἔξασπασαν καὶ κατὰ τὸ ἱστορικό Ἱερόν Ναοὺ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν. Ἐχοντας ὡς ὁρητήριο τὸ κτήριο τῆς Νομικῆς Σχολῆς καὶ καλυπτόμενοι ἀπὸ τὸ ἀκατανόητο «πανεπιστημιακό δούλο», ἐπιδόμασαν στὸν παρακεῖμενον Νάο, τὸν ὁποῖο βεβήλωσαν καὶ προσέβησαν μεγάλες καταστροφές. Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Βανδαλισμοὶ καὶ βεβήλωσις τοῦ ἱστορικοῦ παρεκκλησίου τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, στὸ κέντρο τῆς Ἀθῆνας καὶ συγκεκριμένα στὴ γωνία Σόλωνος καὶ Μαααααααα, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κτήριο τῆς Νομικῆς Σχολῆς. Οἱ καταστροφές συνέβησαν πρὶν ἡμερῶσις τῆς Κυριακῆς, 15 Μαρτίου 2015. Ἐτσι καὶ πέραν τῶν ἄλλων οἱ φανατικοὶ ἱεροσῶντες ἐμπόδιαν τὴν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Σταυροπροσκυνήσεως... Οἱ ἄγνωστοι ἀντίχριστοι ἀφιέρωσαν πολλὰ ὥρα στὴν καταστροφή τοῦ Ναοῦ. Μὲ εἰδικὰ ἐργαλεῖα ἐπάσαν τὴν κλειδαριὰ ἀσφαλείας, τὴ μεταλλικὴ μπάρα καὶ τὴν αλυσίδα καὶ ἐτοί παραβίασαν τὴν μεταλλικὴ ἐξωτερικὴ θύρα τοῦ Ναοῦ. Στὴ συνέχεια πᾶσαν τὸ λουκέτο καὶ τὰ τζάμια τῆς, μετὰ τὴν ἐξώθρυν, ἐξίλην πόρτας καὶ ἐτοί μπήκαν στὸ εσωτερικό του, ὅπου ἄρχισαν τὸ ἐργὸ τῆς καταστροφῆς» (Ἰστολ. ΑΚΤΙΝΕΣ)! Χωρὶς καμιά ἀμφιβολία, ὁ πραγματικός καταστροφὴς εἶναι ὁ διὰβολός, ὁ ὁποῖος δρᾷ καὶ καταστρεφεὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, μῶφο τὸν δαιμονιζόμενον ὁπαδὸν του! Αὐτὸς κινεὶ τὰ νήματα!

Ὁ πάπας προωθεῖ ἀκάθεκτος τὴν Ὁνίαν!

ΕΠΙΠΑΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ γιὰ πολλοστὴ φορὰ πῶς ὁ παπισμός ἦταν, εἶναι καὶ (ὅπως πᾶσι τὸ πρᾶγμα) θὰ εἶναι ἀμετανόητος στὶς κακοδοξίες καὶ τῆς δολιότητος του! Στὴ στιγμὴ πού ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καταγγέλλεται ὅτι ἡ Ὁνία εἶναι ἡ χειρότερη μορφή δολιότητος, ὁ «ἀλθόθως», ὄχι μόνον δὲν «κάνει πίσω», ἀλλὰ τὴν προωθεῖ προκλητικὰ! Δεῖτε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐπιστολὴ καὶ ἀπο-

ἐκκεῖται στὸ ὅτι γινόμεστε, μέσῳ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, σύσσωμοι μετ' τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸ, ἐφ' ὅσον πιστεύουμε στὴν ἀληθινὴ καὶ ὀντολογικὴ συσσωμάτωσιν μετ' Αὐτόν. Ὁ Κύριός μας μᾶς ἀνέβασε δυνητικά στὸν οὐρανὸ, κατὰ τὴν ἁγία ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως Του καὶ ἄφησε ἐν μᾶς τὴν ἐλευθέρα ἀποδοχή αὐτῆς τῆς δυναμικῆς προσκλήσεως. Ἄν ποῦμε τὸ μεγάλο καὶ ἀληθινὸ ναί, ἡ θέσις μας στὸν οὐρανὸ ὡς περὶμένει, γιὰ νὰ συμβασιλεύουμε μαζί Του στοὺς ἀβύρμονος αἰῶνες. Ἄν ποῦμε τὸ ὀλέθριο ὄχι καὶ ἀπορρίψουμε τὴν υπέρτατη αὐτὴ τιμητικὴ πρόσκληση, μᾶς περιμένει ἡ αἰώνια κόλασις! Ἄς προβληματοῦμε αὐτὴ τὴν ἁγία ἡμέρα καὶ ἄς πάρουμε τὴ μεγάλη ἀπόφαση νὰ δεχτοῦμε τὴν σωτηρία πρόσκληση τοῦ Λυτρωτῆ μας!

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς 20 Μαρτίου 2015, προήγαγε τὴν Ὀνικήν «Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία» τῆς Οὐγγαρίας σὲ αὐτόνομη (Sui Juris) «Μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία», μετ' ὃ ἀπατλήσῃ Ὀρθόδοξο Λειτουργικὸ τυπικὸ (Ritus), ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ μετ' δικῆς τῆς Σύνοδο. Τὸ Βατικανὸ

καλυπτικό ἀρθρο τοῦ δημοσιογράφου κ. Γ. Παπαθανασοπούλου: «Μὲ ἐργαλεῖο τὴν Ὁνία τὸ Βατικανὸ ἐντείνει τὴν ἐπικρατικὴ του πολιτικὴ καὶ τὴν προπαγανδιστικὴ του τακτικὴ σὲ βάρος τῶν Ὀρθόδοξων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μετ' ἀπόφασιν του, στὶς

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

‘Απάντησις τοῦ ΙΕΠ εἰς ἔγγραφον τῆς ΠΕΘ διὰ τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν Θρησκευτῶν Λυκείου

(4ον- Τελευταῖον)

Ἐξάλλου, σὸ ἐυρωπαϊκὸ περιβάλλον υφίστανται πολλὰ καὶ ποικίλα πρότυπα ὁργάνωσης τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς. Ἄλλα προγράμματα συγκροτοῦνται μὲ βάση τὸ ομολογιακὸ ἢ τὸ πολυομολογιακὸ πρότυπο, ἄλλα μὲ βάση τὸ θρησκευιολογικὸ καὶ ἄλλα εἶναι ἀπλῶς μικτὰ καὶ ἐπλεκτικά, ἐνσωματώνοντες δημοουργικά τὴ διαπολιτισμικὴ διάσταση τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου. Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, τὸ 2005, ἡ Κοινοβουλευτικὴ Συνδιάσκεψις τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης (47 χώρες) μὲ τὴ Σύσταση 1720, τὴν ὁποία ἀπῆλθον πρὸς τὰ κράτη-μέλη τῆς, ἔκανε λόγον γιὰ τὴν ἀνάγκη εἰσαγωγῆς στὴν ἐκπαίδευση τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκειῶν. Ἀκολούθως, πρότεινε τὸ θρησκευιολογικὸ πρότυπο διδασκαλίας εἴτε ἐναντὶ τοῦ οὐδετερόθρησκου εἴτε

ἡ δικὴ τοῦ θρησκεία εἶναι "ἡ ἀληθινὴ πίστις" καὶ ὅτι ἡ διαφορετικὴ θρησκεία ἢ ἡ ἀθεΐα δὲν διαφοροποιεῖ ἀξιολογικὰ τοὺς ἀνθρώπους».

Ἐπισημαίνεται, πάντως, ὅτι τὸ νέο ΠΣ ἀφορὰ τὴ θρησκευτικὴ ἀγωγήν στὴ δημόσια ἐκπαίδευση καὶ ὄχι τὴν ἐκκλησιαστικὴ κατῆχηση. Τὸ ΜτΘ βεβαίως καὶ ἔχει ὡς κέντρο, ἀφετηρία καὶ πρωταρχικὸ μῆλημα τὴν Ὁρθόδοξή πίστι καὶ ζωή, ἀλλὰ οφείλει καὶ πρέπει νὰ ἔχει ὀριζόντια ἀναφορὰς καὶ διαλόγους μὲ τὶς ἄλλες χριστιανικὰς κατανοήσεις, τίς ἄλλες θρησκευτικὰς παραδόσεις καὶ τίς σύγχρονες φιλοσοφικὰς ἢ ἄλλες μορφὰς πνευματικότητος. Ἐνὰς οὐσιαστικὸς διάλογος, ἀνεμῶσα στὸ κέντρο καὶ στὸν ὀρίζοντα, ποὺ θὰ ἀναπτυχθεῖ στὸ πλαίσιο τοῦ ΜτΘ θεμελιωμένους πᾶν στὴν ὀρθή προσέγγιση καὶ κριτικὴ κατανόησι τῶν διαφορετικῶν ἀφηγήσεων, δὲν στοιχειοθετεῖ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοσίαν ἢ μιὰ μορφή θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, ἀπεναντίας, συνιστᾷ κυρίως καὶ κατεξοχήν τὴν πεμπτοσύνη τῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας στὸν σύγχρονον καὶ ραγδαία μεταβαλλόμενο κόσμο μας.

Στὴν πράξιν τὰ νέα ΠΣ τῆς υποχρεωτικῆς ἐκπαίδευσης ἀλλὰ καὶ τοῦ Λυκείου οὐσιαστικὰ δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τοὺς εἰδικούς τοῦ σπουδῶν τοῦ μαθητήματος, ὅπως αὐτοὶ ὀρίζονται στὰ Ἀναλυτικὰ Προγράμματα τοῦ 2003 (ΔΕΠΠΣ). Τὰ Προγράμματα ἐκείνα, πέρα ἀπὸ τὴν ἐνήμερωσιν γιὰ τὴν φύσιν τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου, τὴν ἀναπτύξη θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἀπόκτησιν γνώσεως γύρω ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν καὶ τὴν Ὁρθόδοξή Χριστιανικὴ Παράδοση, τὴν καλλιέργεια τοῦ θήους καὶ τῆς προσωπικότητος, μὲ τὴν ἀξιοποίηση τῶν μορφωτικῶν ἀγαθῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν Πατέρων καὶ τῆς Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, ἐστίαζαν ἐπιπλέον στὴν κριτικὴ ἐπεξεργασία τῶν θρησκευτικῶν παραδόχων, ἀξίων καὶ στάσεων, στὴν διερεύνησιν τοῦ ὅπου τὸν ἔπαιε καὶ παίζει ὁ Χριστιανισμὸς στὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης, στὴν ἐπίγνωσιν τῆς ὑπαρξῆς διαφορετικῶν ἐκφράσεων τῆς θρησκευτικότητος, στὴν ἀνάπτυξιν ἀνεξάρτητῃ σκέψης καὶ ἐλεύθερης ἐκφράσεως, στὴν ἀντίληψιν τοῦ αὐθεντικοῦ χριστιανικοῦ μῆνιμα εἶναι υπερχυλτικὸ, υπερεθνικὸ καὶ οἰκουμενικὸ, στὴν κατανόησιν τῆς πολυπολιτισμικῆς, πολυφυλετικῆς καὶ πολυθρησκευτικῆς δομῆς τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν καὶ στὴν συνειδητοποίηση τῆς ἀνάγκης γιὰ διαχριστιανικὴ καὶ διαθρησκειακὴ ἐπικοινωνία καὶ ἀλληλογνωρίμια. Συνεπῶς, τὸ νέο ΠΣ κινεῖται πᾶνιν στὴν ἰδίαν βασικήν ἀρχὴν τῆς ὁποίας ἐμπλουτίζει καὶ ἀναπτύσσει περαιτέρω.

7. Ἡ πορεία ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ΠΣ στὰ Θρησκευτικὰ Λυκείου
Κάθε νέο ΠΣ, προτοῦ γενικευθεῖ καὶ ἐφαρμοσθεῖ στὴν ἐκπαίδευση, χρειάζεται προηγουμένως νὰ ἐφαρμοσθεῖ πιλοτικὰ καὶ νὰ ἀξιολογηθεῖ. Ἐπίσης, τὰ νέα ΠΣ στὰ Θρησκευτικὰ Δημοτικά καὶ Γυμνάσια, καθὼς καὶ τοῦ Λυκείου - ὅπως καὶ τὰ ΠΣ τῶν ἄλλων μαθημάτων - μολοντὶ συνδυάζονται ἀμεσὰ καὶ ὑποστηρίζονται παιδαγωγικὰ ἀπὸ τὸν ἀντίστοιχον Ὀδηγὸν γιὰ τὸν Ἐκπαιδευτικὸ, χρειάζεται ἀσφαλῶς νὰ δοηθῇσουν στὴ συγγραφὴ νέων διδακτικῶν βιβλίων, καθὼς καὶ στὴν ἐπιμρφοποίησιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν στὰ νέα αὐτὰ διδακτικὰ ἐργαλεῖα. Ὅταν θὰ ἔχει ὀλοκληρωθεῖ ἡ ὅλη διδασκαλία, ὅπως προβλέπεται ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Νέου Σχολείου, ὁλοκληρὴ ἡ παράδοση τῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν καὶ τῶν Ὁδηγῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ ὅλων τῶν γνωστικῶν ἀντικειμένων καὶ καλυφθεῖ ἡ ἀνάγκη δημιουργίας συμβατῶν μὲ τὰ νέα αὐτὰ Προγράμματα Σπουδῶν διδακτικῶν υλικῶν ἢ βιβλίων, καθὼς καὶ ἡ ἐπιμόρφωσι τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τότε τὸ Ἰνστιτούτῳ Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς εἶναι δυνατό νὰ εἰσπληθῇ τὴν πλήρη καὶ ὑποχρεωτικὴ διαχυσὴ καὶ ἰσχύ τους γιὰ τὸ Δημοτικὸ, τὸ Γυμνάσιο καὶ τὸ Λύκειο. Ἐν τέλει, ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων εἶναι ἀρμόδια νὰ αποφασίσῃ ἡ ὅχι τὴ γενικευμένη καὶ καθολικὴ ἰσχύ καὶ ἐφαρμογὴ τους στὴν ἐκπαίδευση.

		
	 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ 24 ΜΑΪΟΥ 2015 Ἀπόστολος: Πράξ. κ’ 16-18, 28-36 Εὐαγγέλιον: Ἰωάν ιζ΄ 1-13 Ἦχος πλ.β΄.– Ἑωθινόν: Ι΄ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ	
	 Ἀπλῶς ἡ πλειοψηφία τῆς Συνόδου ἢ οἱ θεοῦμενοι;	
	 Τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων ποὺ συγκροτήσαν τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τὸ 325 στὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας.	
	 Ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὁ συγγραφέας τοῦ Βιβλίου τῶν Πράξεων, καταγράφει ἐπακριβῶς καὶ μὲ δέος τοὺς τελευταίους αὐτοὺς λόγους τοῦ Ἀπ. Παύλου, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ προφητικοί, ἀφοῦ ἀναφέρεται στὴν ἔλευση τῶν λύκων, «λύκοι βαρεῖς» μετὰ τὴν ἀφίξη μου.	
	 Ἐπισημαίνει πῶς ὀφείλουν καὶ ὅτι πρέπει νὰ παραμένουν ἄγρυπνοι οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ προστατεύουν τὸ ποίμνιο.	
	 Αὐτὸ λοιπὸν τὸ δυναμικὸ ἀπὸ κάθε ἀποψὲς κείμενο, καλεῖ τὸν κάθε πιστὸ χριστιανὸ, ἀφ' ἐνὸς νὰ γνωρίσῃ σωστὰ τὴν Ἀποστολικὴ μας πίστιν, ἀφ' ἑτέρου νὰ προσέχει, ὥστε νὰ μὴ βαδίζει ἀμέριμνος στὴν πνευματικὴ τὸν στράτα. Ἡ ἀμεριμνία στὰ πνευματικὰ ἀποτελεῖ μεγάλον κακὸ καὶ τοῦτο διότι καιροφυλακτοῦν οἱ «βαρεῖς λύκοι», γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ λογικὸ πλῆμιο καὶ φυσικὰ νὰ τὴν κατασπαράξουν.	
	 Ὅμως, εἴπαμε στὴν ἀρχὴ ὅτι, αὐτὸ τὸ Αποστολικὸ μας ἀνάγνωσμα εἶναι ἀφιερωμένο στὴν τιμὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ποὺ ἐπιβάλλεται νὰ θυμώμαστε καὶ κυρίως νὰ διδασκόμαστε ἀπὸ τοὺς ἱερούς τους ἀγῶνες.	
	 Μὰς δίνεται λοιπὸν ἡ εὐκαιρία νὰ ὑπογραμμίσουμε κάποιες ἀλήθειες καὶ γιὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα νὰ δοῦμε τὸν ἱερό θεσμό τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.	
	 Ὁμολογουμένως, ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀποτελεῖ μέγιστο σταθμὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑθνικὴ μὴ Ἱστορία. Ὑπῆρξε ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ κορυφαίου θεσμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Τὸ θεσμὸν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποὺ ἀποτελοῦν ἀδιαμφισβήτητη καὶ ἀπόλυτὴ ἐρμηνευτικὴ ἐκφραση τῆς Αποστολικῆς πίστεως καὶ παραδόσεως.	
	 Καὶ ναὶ μὲν ἡ Σύνοδος αὐτὴ συνήλθε, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ μεγάλῃ καὶ μανιδικῇ αἵρεσιν τοῦ ἀρειανισμοῦ, ποὺ ὄντως εἶχε συγκλονίσει τὴν Ἐκκλησίαν.	
	 Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, σκοπὸ εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν συγκεκριμένους πλάνες καὶ αἱρέσεις, ποὺ τίς ἐξέφραζαν συγκεκριμένα πρόσωπα.	
	 Εἶναι ὅμως ἀνάγκη στὸ σημεῖο αὐτὸ ποὺ βρισκόμαστε, νὰ διευκρινιστεῖ καὶ νὰ τονιστεῖ μία μεγάλῃ καὶ βασικὴ ἀλήθεια. Ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν φέρει μία «νεὰ ἀλήθεια», ἡ ὁποία δὲν ὑπῆρχε μέχρι ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι, αὐτὴ εἶναι μία πλάνη τοῦ παπισμοῦ, ποὺ πρεσβεύει ὅτι ἡ ἀλήθεια, προϋόντος τοῦ χρόνου, βελτώνεται.	
	 Οὐδόποτε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἐκήρυξε τέτοια πράγματα καὶ τέτοιες πλάνες.	
	 Ἡ ἀλήθεια ὑπῆρχε ἐξ ἀρχῆς καὶ βιώνεται μόνο ἐντὸς τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας (ἰουδα 3).	
	 Ἐπομένως ἡ ὑπάρχουσα ἀλήθεια, δὲν βελτιώνεται ἀλλὰ ἐρμηνεύεται διὰ τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.	
	 Ἀλλ' ἂς δοῦμε καὶ μιὰ ἄλλη βασικὴ πτυχὴ τοῦ ὅλου θέματος.	
	 Δὲν εἶναι ὅπως ὀρισμένοι ἰσχυρίζονται, ἡ ἀπόφασις τῆς Οικ. Συνόδου θέμα ἀριθμητικῆς πλειοψηφίας τῶν μελῶν. Τὸ πρῶτον καὶ βασικὸ εἶναι, τὰ μέλη ποὺ τὴν ἀπαρτίσουν νὰ ἐμφωρονῶνται ἀπὸ τὴν αὐθεντικὴν Ἐκκλησιαστικὴν ζωή. Ἐάν ναί, τότε τὰ ἀποτελέσματα εἶναι θετικά.	
	 Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀρνητικά καὶ ἀπαράδεκτα ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.	
	 Ἀξίζει ὅμως στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ δοῦμε τὶ γράφει ἐπὶ τοῦ θέματος ὁ ἀείμνηστος π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, ἕνας ἐκ τῶν μεγαλύτερων θεολόγων τοῦ προηγουμένου αἰῶνος: «Τὴν αὐθεντία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων Συνόδων, προσοδίδουν κυρίως οἱ θεοῦμενοι καὶ θεοφόροι ἅγιοι πατέρες». Καὶ συνεχίζει: «Ἡ υπεράτιττ ἀυθεντία, καὶ ἡ ικανότης πρὸς διάκρισιν τῆς ἀληθείης εἰς τὴν πίσιν – εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ποὺ εἶναι πράγματι «ἡ ἀθέως θεσμός» κατὰ τὴν ὀρθὴν καὶ στενὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Ἐνῶ οὐδεμία Σύνοδος ἢ Συνοδικὸς θεσμός εἶναι de jure divino, παρὰ μόνο ὅταν ἀποτελεῖ ἀληθεῖ εἰκόνα ἢ φανέρωσι τῆς ἱδίας τῆς Ἐκκλησίας». Καὶ κατ'ἑλξη: «αἱ ἀποφάσεις τῶν συνόδων ἐγένοντο δεκταὶ ἢ ἀπερρίπτοντο ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας ὄχι διὰ λόγους τυπικούς ἢ "κανονικούς", ἢ δὲ ἐπιθυμιορτία τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἄκρως ἐκλεκτικὴ. Ἡ Σύνοδος δὲν εὐρίσκειται υπεράνω τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποψις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας».	
	 Ὅντως, ἔτσι εἶναι τὰ πράγματα.	
	 Καὶ δίδεται στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπαναλάβουμε αὐτὸ ποὺ τόνιζε τόσο ὁ μεγάλος δογματολόγος, ὁ ὁσιος πατὴρ Ἰουστίνος Πόποβιτς, ὅσο καὶ ἀρκετοὶ ἡμέτεροι, διακρινόμενοι τόσο γιὰ τὴν ἀνιότητα βίου ὅσο καὶ τὴν ἀρίστη θεολογικὴν καὶ κατάρτισιν, πρωτοστατοῦντος τοῦ ἀείμνηστου θεοφόρου γέροντος Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, ὅτι ἡ μέλλουσα πανορθόδοξος Σύνοδος, ἐάν ὄντως εἶναι αὐθεντικὴ, θὰ ἀποδεχθεῖ μὲ τὸ νὰ κηρύξῃ ὡς Οἰκουμενικὲς, ὡς Η' αὐτὴ τὸ Ν. Φωτίου 879-880 καὶ ὡς Θ' τοῦ κήρυκος τῆς χάριτος, ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ 1341, δοθέντες ὅτι οὐδεμία σύνοδος ἀνεκήρυξε ἐαυτὸν ὡς οἰκουμενικὴ.	
	 Ἀδελφοί μου. Τὴν Κυριακὴν εορτάζουμε καὶ τιμοῦμε τοὺς 318 θεοφόρους πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.	
	 Ὡς ποιμένες καὶ ὡς ποιμνίων, ὡς μέλη θλ. τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ μελετήσουμε τὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία, τοὺς ἀγῶνες ἀλλὰ καὶ τὰ μαρτύρια αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν, ποὺ βλῶνται τὴν Αποστολικὴν παράδοσιν μὲ τὸν χαρακτηριστικὸ τοῦ ὅχι γῆλο.	
	 Καὶ δὲ εἰμαστε βέβαιοι ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δὲν τὴν κατευθύνει ἡ πολιτικὴ σκοπιμότητα, οὔτε τὴν δυναμικὴ ἐν ἀληθείᾳ πορεία τῆς τῆ σηματοδοτοῦν τὰ ποικίλα παραρτήματα τοῦ Π.Σ.Ε. μὲ τίς τεχνητὲς πλειοψηφίες, τὰ ποικίλα marketing καὶ τὰ δογματικὰ lifting.	
	 Τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας Του, σὲ κάθε ἐποχὴ τὴν κατευθύνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, μὲσω τῶν αὐθεντικῶν καὶ ἁγίων ποιμένων, τῶν ὁποίων εἶθε ἡ εὐχὴ νὰ μᾶς συνοδεύει πάντοτε.	
	 Ἀμήν.	
	 Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνσταντάρως	

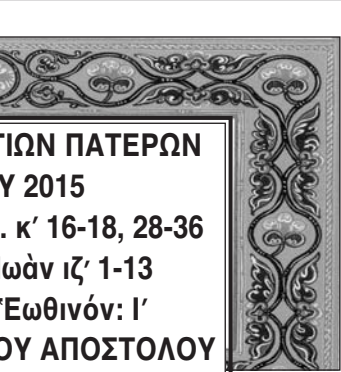
ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφθέγματα καὶ καταρδῶματα Μεγάλου Ἀντωνίου ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ

10. Ὁ πόλεμος τῆς καρδίας

Οἱ ἐρμήτες δὲν ἀντιμετωπίζουν τὸν πόλεμον τῆς ἀκοῆς, τῆς ὁμιλίας καὶ τῆς ὁράσεως. Ἐχουν ὅμως τὸν ἐντὸνον πόλεμον τῆς καρδίας. Οἱ χριστιανοὶ τοῦ κόσμου ἀντιμετωπίζουν ὅλους τοὺς πόλεμους, γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ βρίσκονται σὲ ἐγρήγορ-

ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἀπλῶς ἡ πλειοψηφία τῆς Συνόδου ἢ οἱ θεοῦμενοι;

Τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων ποὺ συγκροτήσαν τὴν Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδο τὸ 325 στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας.

Ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὁ συγγραφέας τοῦ Βιβλίου τῶν Πράξεων, καταγράφει ἐπακριβῶς καὶ μὲ δέος τοὺς τελευταίους αὐτοὺς λόγους τοῦ Ἀπ. Παύλου, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ προφητικοί, ἀφοῦ ἀναφέρεται στὴν ἔλευση τῶν λύκων, «λύκοι βαρεῖς» μετὰ τὴν ἀφίξη μου.

Ἐπισημαίνει πῶς ὀφείλουν καὶ ὅτι πρέπει νὰ παραμένουν ἄγρυπνοι οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ προστατεύουν τὸ ποίμνιο.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ δυναμικὸ ἀπὸ κάθε ἀποψὲς κείμενο, καλεῖ τὸν κάθε πιστὸ χριστιανὸ, ἀφ' ἐνὸς νὰ γνωρίσῃ σωστὰ τὴν Ἀποστολικὴ μας πίστιν, ἀφ' ἑτέρου νὰ προσέχει, ὥστε νὰ μὴ βαδίζει ἀμέριμνος στὴν πνευματικὴ τὸν στράτα. Ἡ ἀμεριμνία στὰ πνευματικὰ ἀποτελεῖ μεγάλον κακὸ καὶ τοῦτο διότι καιροφυλακτοῦν οἱ «βαρεῖς λύκοι», γιὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ λογικὸ πλῆμιο καὶ φυσικὰ νὰ τὴν κατασπαράξουν.

Ὅμως, εἴπαμε στὴν ἀρχὴ ὅτι, αὐτὸ τὸ Αποστολικὸ μας ἀνάγνωσμα εἶναι ἀφιερωμένο στὴν τιμὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ποὺ ἐπιβάλλεται νὰ θυμώμαστε καὶ κυρίως νὰ διδασκόμαστε ἀπὸ τοὺς ἱερούς τους ἀγῶνες.

Μὰς δίνεται λοιπὸν ἡ εὐκαιρία νὰ ὑπογραμμίσουμε κάποιες ἀλήθειες καὶ γιὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα νὰ δοῦμε τὸν ἱερό θεσμό τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ὁμολογουμένως, ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀποτελεῖ μέγιστο σταθμὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑθνικὴ μὴ Ἱστορία. Ὑπῆρξε ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ κορυφαίου θεσμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Τὸ θεσμὸν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποὺ ἀποτελοῦν ἀδιαμφισβήτητη καὶ ἀπόλυτὴ ἐρμηνευτικὴ ἐκφραση τῆς Αποστολικῆς πίστεως καὶ παραδόσεως.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ Σύνοδος αὐτὴ συνήλθε, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ μεγάλῃ καὶ μανιδικῇ αἵρεσιν τοῦ ἀρειανισμοῦ, ποὺ ὄντως εἶχε συγκλονίσει τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλες Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, σκοπὸ εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν συγκεκριμένους πλάνες καὶ αἱρέσεις, ποὺ τίς ἐξέφραζαν συγκεκριμένα πρόσωπα.

Εἶναι ὅμως ἀνάγκη στὸ σημεῖο αὐτὸ ποὺ βρισκόμαστε, νὰ διευκρινιστεῖ καὶ νὰ τονιστεῖ μία μεγάλῃ καὶ βασικὴ ἀλήθεια. Ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν φέρει μία «νεὰ ἀλήθεια», ἡ ὁποία δὲν ὑπῆρχε μέχρι ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι, αὐτὴ εἶναι μία πλάνη τοῦ παπισμοῦ, ποὺ πρεσβεύει ὅτι ἡ ἀλήθεια, προϋόντος τοῦ χρόνου, βελτώνεται.

Οὐδόποτε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἐκήρυξε τέτοια πράγματα καὶ τέτοιες πλάνες.

Ἡ ἀλήθεια ὑπῆρχε ἐξ ἀρχῆς καὶ βιώνεται μόνο ἐντὸς τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας (ἰουδα 3).

Ἐπομένως ἡ ὑπάρχουσα ἀλήθεια, δὲν βελτιώνεται ἀλλὰ ἐρμηνεύεται διὰ τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε καὶ μιὰ ἄλλη βασικὴ πτυχὴ τοῦ ὅλου θέματος.

Δὲν εἶναι ὅπως ὀρισμένοι ἰσχυρίζονται, ἡ ἀπόφασις τῆς Οικ. Συνόδου θέμα ἀριθμητικῆς πλειοψηφίας τῶν μελῶν. Τὸ πρῶτον καὶ βασικὸ εἶναι, τὰ μέλη ποὺ τὴν ἀπαρτίσουν νὰ ἐμφωρονῶνται ἀπὸ τὴν αὐθεντικὴν Ἐκκλησιαστικὴν ζωή. Ἐάν ναί, τότε τὰ ἀποτελέσματα εἶναι θετικά.

Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀρνητικά καὶ ἀπαράδεκτα ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Ἀξίζει ὅμως στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ δοῦμε τὶ γράφει ἐπὶ τοῦ θέματος ὁ ἀείμνηστος π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, ἕνας ἐκ τῶν μεγαλύτερων θεολόγων τοῦ προηγουμένου αἰῶνος: «Τὴν αὐθεντία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων Συνόδων, προσοδίδουν κυρίως οἱ θεοῦμενοι καὶ θεοφόροι ἅγιοι πατέρες». Καὶ συνεχίζει: «Ἡ υπεράτιττ ἀυθεντία, καὶ ἡ ικανότης πρὸς διάκρισιν τῆς ἀληθείης εἰς τὴν πίσιν – εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ποὺ εἶναι πράγματι «ἡ ἀθέως θεσμός» κατὰ τὴν ὀρθὴν καὶ στενὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Ἐνῶ οὐδεμία Σύνοδος ἢ Συνοδικὸς θεσμός εἶναι de jure divino, παρὰ μόνο ὅταν ἀποτελεῖ ἀληθεῖ εἰκόνα ἢ φανέρωσι τῆς ἱδίας τῆς Ἐκκλησίας». Καὶ κατ'ἑλξη: «αἱ ἀποφάσεις τῶν συνόδων ἐγένοντο δεκταὶ ἢ ἀπερρίπτοντο ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας ὄχι διὰ λόγους τυπικούς ἢ "κανονικούς", ἢ δὲ ἐπιθυμιορτία τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἄκρως ἐκλεκτικὴ. Ἡ Σύνοδος δὲν εὐρίσκειται υπεράνω τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποψις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας».

Ὅντως, ἔτσι εἶναι τὰ πράγματα.

Κα

Δύσπιστοι καί πολέμιοι... ὁμολογοῦν τήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ*

Τοῦ κ. Παύλου Αθ. Παλούκα, Ἐπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε. (2ον)

Πέραν ἀπό τήν ἀντίφασιν τῶν λόγων καί τῇ «γκᾶφα» τους,μποροῦν νά μάς πουν τελικά τί ἔγινε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἀφοῦ μιλάει γιά τήν ἀνοήσια τους, τοὺς ἀποκαλεῖ καί «*θεοβαρμένους*», γιὰτί ἔδωσαν χρήματα πολλά ὡς δῶρα οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ προσετοί τῶν Ἰουδαίων, νά διαφθεύρουν τοὺς φρουρούς καί νά ἐξαπατήσουν τὸν λαό. Καί σημειώνει ὅτι ἐδῶ παρουσιάζτηκαν οἱ «*τόν περί τῆς ἀναστάσεως πάλιν διὰ χρημάτων ὑπερύπνυντες λόγον*».ᾠ5 Διηλαδῶ, οἱ μέ χρήματα ὑπερόπτιοντες, οἱ προδίδοντες πάλι τὸν λόγο, τὸ κήρυγμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου. Καί οἱ ἴδιος ὁ Χρυσόστομος **ἀπαίτει**: «*Ἦ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἡμῶν δότωσαν, ἡ μεθ' ἡμῶν προσκυνήσασσαν!*» Ἀλλ' ἡ λύσις λογική δέν ὑπάρχει».ᾠ6 Ἀκουθεά ἐρωτημάτων ἀκολουθεῖ, πού μένουν ἀναπάντητα. Καί σήμερῃ ἡ Ἐκκλησία μας, μέσα ἀπὸ τήν ἀνάστασιν ποιήσῃ τῆς, τοὺς προκαλεῖ νά μάς πονῶν:

Τί ἔγινε τελικά τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ; Συμφέρον τους θά ἦταν νά μάς τὸ δείξουν, γιά νά ἀπορρίψουν τήν Ἀνάστασι. Ἀλλὰ δέν ἔχουν τίποτ. Τί νά μάς παρουσιάσουν;

Ὁ χριστιανὸς ἀπολογητὴς Τερτυλλιανὸς, χλευάζοντας τὴν ψευτική διάδοσι, γράδει: «Αὐτός (ὁ Χριστός) εἶναι ἐκεῖνος, πού ἐκλεψαν κρυφὰ οἱ μαθητὲς τὴν ἐπέμκρυνε ὁ κηπουρός, γιά νά μὴ τοῦ καταπάρησουν τὰ μαρούλια τὰ πλεῆθ τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν τάρου»ᾠ17

Ἦ μεταβολὴ τῶν **δυσπίστων Μαθητῶν**

Καί προχωροῦμε στὴν ἀναφορά παραδειγμάτων δύσπιστων, πού ... ὁμολογοῦν τὴν Ἀνάστασι. Καί σ' αὐτοὺς ἐντάσσουμε, ὅσο κι ἀν φαίνεται παρδόδεο, καί τοὺς δύσπιστους μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ.

«Ὁ χριστιανὸς ἀπολογητὴς Τερτυλλιανὸς, χλευάζοντας τὴν ψευτική διάδοσι, γράδει: «Αὐτός (ὁ Χριστός) εἶναι ἐκεῖνος, πού ἐκλεψαν κρυφὰ οἱ μαθητὲς τὴν ἐπέμκρυνε ὁ κηπουρός, γιά νά μὴ τοῦ καταπάρησουν τὰ μαρούλια τὰ πλεῆθ τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν τάρου»ᾠ17

Ἦ μεταβολὴ τῶν δυσπίστων Μαθητῶν

Καί προχωροῦμε στὴν ἀναφορά παραδειγμάτων δύσπιστων, πού ... ὁμολογοῦν τὴν Ἀνάστασι. Καί σ' αὐτοὺς ἐντάσσουμε, ὅσο κι ἀν φαίνεται παρδόδεο, καί τοὺς δύσπιστους μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ.

στ'. Οἱ δύσπιστοι Μαθητὲς καὶ μάλιστα ὁ Θωμᾶς (Ἰωάν. 20, 24-29) καὶ ὁ ἀπότομη μεταβολὴ τους. Ἐχθορί καὶ ἀρνιγτες, βέβαια, δέν ὑπῆρξαν. Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Δύσπιστοι, ὅμως, σὲ κάποιο βαθμὸ ἦσαν καὶ μάλιστα ὁ Θωμᾶς, τὸν οὐποῖο ἡ δύσπιστία («*ἀπιστία*») τὴ λένε πολλοί, καί κακῶς) ἐβνεμε παρσιμωδῆς.

Καί αὐτοί, λοιπόν, οἱ Μαθητὲς, πού ἐβνεμαν μέχρι τέλους πιστοὶ στὸ Δάσκαλό τους Ἰησοῦ, δέν εἶχαν ἐννοήσαν τὰ λόγια Του ὅτι θὰ ἀναστήσει «*ἐκ νεκρῶν*» (Μάρκ. 9,10 καί 31-32). Γί αὐτὸ καὶ φοβήθηκαν, κλειδαρμαρῶθηκαν, τὸν ἀρνήθηκαν ὁ Πέτρος ... Ἐνῶ ἀντίθετα οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ ἀρχιερεῖς εἶχαν κατανοήσῃ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου, ἀρχισαν νά υποψιάζονταν, γι' αὐτὸ ἐλάβαν καὶ ὅλα τὰ μέτρα, γιά νά ματαιώσουν ἡ νά προλάβουν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.

Εὐτίστοι οἱ Ἀπόστολοι; Κάθε ἄλλο, παρὰ ἐυκολοπίαντος. Δύσπιστοι ναὶ καὶ καὶ «ἀπιστοι» ἀκόμη ὅλοι τους, καὶ ἰδιαίτερα ὁ Θωμᾶς. Δέν πίστευαν σὲ λόγια πού ἀκούγαν ἀπὸ ἄλλους. Π.χ. τὸν μωροφόρον γυναικῶν τὴν ἀναγγελία τῆς Ἀναστάσεως τῆς θεωρήσαν, ὡς γυναικεῖς κουβέντες, φλυαρίες... Δέν πίστευαν καὶ στὰ δικά τους μάτια, ἀκόμη, ἀφοῦ εἶδαν τὸν Χριστὸ μετὰ τὴν Ἀνάστασι καὶ νόμιζαν πῶς βλέπουν φάντασμα. (Μάρκ. 16, 9-14. Λουκ. 24, 9-12 καί 37).

Κατόπιν πίστεψαν, βαθιά, ἀφοῦ τὸν ὑπῆλθανσαν ... (Ἀ.χ. ὁ Θωμᾶς), ἐβφαν καὶ ἦταν πάλιν πού, (Λουκ. 24,41), εἶδαν νά τελεῖ θαύματα, ὅπως καὶ πρῶτα κ.λπ., καί ἐτσι πίστεψαν καί μ' ἄλῃ τὴν καρδιά τους ὁμολόγησαν ὅτι εἶναι «ὁ Κύριός τους καὶ ὁ Θεός τους», εἶναι ὁ ἀναστήμενος Ἰησοῦς Χριστός.

Καὶ δέν τὸν ὁμολογοῦνται μόνο λέ λόγια, ἀλλὰ καί μέ ἔργα καὶ τὴν θύσια τῆς ζωῆς τους (ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἰωάννη).

Κανένας δέν θυσιάζεται στὰ χαμένα ἡ γιά κάποιο ψέμα, γιά ἕνα πτώμα, γιά μιά ἀπίστη...

«Εἶναι δύναντον γιά ἕνα ψέμα, λέει ὁ γάλλος *Goguel*, νά ὑποβληθῇ κανεὶς σὲ διαγνώμην καὶ νά δώσει τὴ ζωὴ του μὲ βάσανα καὶ μὲ τυραννιμοῦς».ᾠ8

Τοῦνάντιον ἡ ψυχολογία τους ἐπρεπε νά ἦταν τελειῶς ἀντίθετη. Διηλαδῶ νά τρέφουν μίσος καὶ ἀγρία γιά ἕνα ἀπατεῖνα ἡ ψευτὴ γιά ἕνα ἀπυσυνέθετο κουφάρη... Ὅμως ἐδεῖσαν παρρησία, ἀγάπῃ, αἰσιοδόξῃ, θάρρος καὶ αὐτοθυσία.

Πῶς δικαιολογεῖται ἡ ἀπότομη με-

Συνάντησις ΠΑΣΕΓΕΣ καὶ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἤρριεν ὁ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν κ. Γερώνυμος τὸ ζήτημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσιακῆς ἤρξης καὶ ἡ ἐνεργοποίησις τῶν διαφόρων δεσφῶν διὰ τὴν ἐκμεταλλεύσιν τῆς. Προτείνοντες οἱ δεσμοὶ νὰ καταβῇτον ἐπίσημα αἰτήματα πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ πρὸς κάθε μίαν τῶν τοπικῶν Ἱ. Μητροπόλεων ξεχωριστά, ὥστε νὰ μὴ ὑποχρεωθῇ ὁ Μακαριώτατος νὰ δεσμευθῇ πιεζόμενος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ λόγους τῆς ὑποχωρητικῆς καὶ οἱ Σέβ. Μητροπολίτες, ἄνευ προηγουμένης ἐκτεντοῦς συζητήσεως καὶ ἐνδελεχοῦς ἐξετάσεως ζητημάτων, τὰ ὁποῖα δὴ κρύνον τὰ οικονομικὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸς ἐπομένας ἑκατονταετίες. Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθέν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 2015:

«Οἱ Πρόεδροὶ τῆς Πανελληνίας Συννομοσυνόδου Ἐνσώσεως Γεωρ-

ταβολὴ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου, τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν πρῶν δειλῶν καὶ φοβιζομένων ἡ καὶ δύσπιστων ἀκόμη μαθητῶν καὶ ἡ μεταμορφωμένη ζωὴ τους, τὰ μαρτύρια καὶ ἡ θυσία τους καὶ τόσα ἄλλα, ἂν δέν ἦταν πεπεισμένοι γιά τὴν Ἀνάστασι τοῦ Δασκάλου τους; Τί μεγαλύτερο «σημεῖον τῆς Ἀναστάσεως ἐκείνης ζητεῖς», ἐρωτᾷ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «ὅταν ἰδῇς τοσαύτην μετᾱστασιν πραγμάτων γεγεννημένην»».ᾠ9

Ἐδῶ ἔχουν ἰδιαίτερη σημασία δύο μαρτυρίες ἀρνήτων, τοῦ Μπόουρ καὶ τοῦ Στράους, πού δέχονται ὅτι: «Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ εἶναι γιά τὸν Ἀποστόλου ἀκλόνητη βεβαίωσις» (Μπόουρ) καί «κάποιο ἐξαιρετικὸ γεγονός πρέπει νά μεσολάβησῃ, πού συν-ετέλεσε, ὥστε οἱ Ἀπόστολοι νά μὴ ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιά τὴν Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ», κατὰ τὸν Στράους.ᾠ20

Αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸ σπουδιότερο ἐπιχείρημα, πού ἀνασκευάζει τὴ θεωρία – κατηγορία, ὅτι οἱ μαθητὲς «ἐκλεψαν» τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ...

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκκλησιαστικοιστορικὰ γεγονότα πού ἀναφέρουμε παρᾱπάνω (τὰ μαρτύρια καὶ οἱ μάρτυρες, ἡ ἀνερμηνευτὴ διὰ τῆς λογικῆς μεταβολῇ τῶν Ἀποστόλων, ἡ θαυμαστὴ ἐρραυσις τῆς Ἐκκλησίας κ.ἂ.δ), ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «*οὐχὶ νεκροὶ τινος οὐδὲ ἐπὶ τοῦ τάρου μεῖναντες, ἀλλ' ἀναστάντες καὶ ζῶντες ἦν τὰ κατορθώματα*».ᾠ21

Ζ. Ἐχομεν τὴν ταπεινὴ γνώμη, ὅτι, ἀν ἐξέλιπον ὅλες οἱ μαρτυρίες πού ἀναφέρουμε, καὶ τόσες ἄλλες, πού δέν ἔγινε λόγος γι' αὐτές, καὶ εἶχαμε μόνον τὴν μεταστροφή τοῦ πρῶν διωκτῆ τοῦ Χριστοῦ Σαούλ (καὶ μετέπειτα Ἀποστ. Παῦλου), θά ἦταν ἀπὸ μόνη τῆς ἱκανὴ νά μαρτυρεῖ καὶ νά βῇ ἀνὰ τὸς αἰῶνες ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη!

Ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πὸ παρᾱδόεα καὶ καταπληκτικὰ ἐκκλησιαστικοιστορικὰ γεγονότα αὐτῇ τῇ μεγάλῃ καὶ ἀεθθαύμαστῃ μεταστροφῇ τοῦ πρῶν διωκτῆ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, Σαούλ, καὶ μετέπειτα ὑπερμύου καὶ ἀποστόλου αὐτοῦ, Παύλου (Ἀ' Κορ. 15, 8 Ἠράξ. 8,1 καὶ 9,1 – 30. Γάλ. 1, 13 – 17, Ἀποστόλων τῶν Ἐθνῶν.

Λέτε νά μὴ ἔχει συγκλονιστικὴ ἐμπειρία τοῦ Ἀναστάσεως Κυρίου ὁ Παῦλος, ὅταν ἀλλάνει τόσο πολὺ; Ὅταν παίρνει σττροφή Ἰ80οι στὸ Δαμασκὸ (Ἠράξ. 22 καὶ 26); Ὅταν ἐγκαταλείπει τὴν «*καριέρα*» του, τὴν ἐξέχουσα θέσι τοῦ καὶ ὅλα τὰ καλά του, γιά νά «*φεί*» παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, νά ... νά ... καὶ ὅλα αὐτὰ, μόνο καὶ μόνο, γιά νά κηρύξῃ στ' Ἐθνῇ «Ἰησοῦν Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα» γιά τὴ σωτηρία μας; Ἦ ἀληθινὴ καὶ γεμάτῃ δυναμισμό, αὐταπάρνησι καὶ θυσία ἱστορία τῆς ζωῆς του ἀπατᾷ ἀπὸ μόνῃ τῆς, ὅτι ὁ Παῦλος εἶδε τὸν Ἀναστημένο Χριστὸ (Ἀ' Κορ. 15, 14 καὶ 20, 5-8). Καὶ αὐτὸς ὁ ὀρθολογιστῆς Μπόουρ, πού ἀναφέρουμε προηγουμένως, ὁμολόγησε, ὅτι δέν μπορούμε νά δοῦμε πάλι ἄλλο στὴν ἐπιστροφή τοῦ Παύλου παρὰ ἕνα θαῦμα.ᾠ22

ἦ. Τὴ νῆα διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, πού κήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι Του καὶ κατόπιν προτετέθηκε καὶ ὁ «ὀγκολίθος» Ἀπόστολος, ὁ Παῦλος, καὶ πού εἶχε ὡς θεμέλιό τὴ Σταύρωσι καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, ἀποδέχτηκαν Ἰουδαῖοι καὶ Ἐθνικοὶ ἐμπράκτως καὶ ἐντάχθηκαν στὴν Ἐκκλησία Του, διαλαοῦντες ἐτσι καὶ τὴν Ἀνάστασι αὐτή.

Ὅταν ὁ Παῦλος ἦλθε στὴν Ἀθῆνα καὶ μίλησε στὸν Ἀρειο Πάγο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, συνέβη καὶ τὸ ἐξῆς: Τὴ στιγμὴ πού τοὺς ὁμλεῖ γιά τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἐκ νεκρῶν καὶ γιά ἀνάστασι νεκρῶν, μερικοὶ εἰρωνεύονταν, ἐχλεύαζαν, ἄλλοι εἶπαν: Ὁ θὸ ἀκούσουμε καὶ πάλι γιά τὸ ζήτημα αὐτό. Μερικοὶ προσεκολληθήσαν σ' αὐτόν καὶ ἐπίστεψαν, μετᾱψὶ αὐτόν καὶ οἱ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ κάποια γυναῖκα ὀνομαζομένη Δάμτρις καὶ ἄλλοι ἐπίσης. Αὐτοὶ διηλαδῶ οἱ ὁποῖοι προηγουμένως δέν πίστευαν στὴν ἀνάστασι, τώρα τὴν ἀποδέχονταν καὶ γίνονταί πιστοὶ (Ἠράξ. 17, 22-34).

Ἦ ἀποδοχὴ τῆς νέας πίστεως τοῦ Χριστοῦ τότε (ὁμᾱ καὶ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες καὶ ἀλλὰ) ἀπὸ τοὺς **Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἐθνικούς**, ἀποτελεῖ ἐπιβεβαίωσις τῆς ἀλήθειας τῆς Ἀναστάσεως.

Πολλοὶ Ἰουδαῖοι καὶ ἱερεῖς αὐτῶν, ἂν καὶ ἦταν πιστοὶ στὶς παρδόσεις τους, ἀποδέχθηκαν μετ' ἡ **βούλησι**

γικών Συνεταιρισμῶν (ΠΑΣΕΓΕΣ) Ἰζανέτος Καραμῆας καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἑλληνικῆς Κτηνοτροφίας (ΣΕΚ) Παναγιώτης Πεβερέτος, ἐπισκέδθηκαν τὸ πρῶν τὸν Ἀρχιεπισκοπὸ Ἀθηνῶν καὶ πόσης Ἑλλάδος κ. Γερώνυμο, γιά νά ζήτησουν τὴν συμβολὴ τοῦ οχημά καὶ τὴν ἀξιοποίηση βοσκοτόπων τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πρόεδρος τῆς ΠΑΣΕΓΕΣ ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, «ὥστε νά μπορέσουν οἱ κτηνοτρόφοι νά ἔχουν πρόσδρασι σὲ βοσκοτόπια τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά μὴ χάθουν σημαντικὲς κοινοτικὲς ἐπιδοτήσεις» καὶ ἐυχαρίστησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιά τὴν διάθεσιν τοῦ νά λυθεῖ τὸ ζήτημα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπογράμμισε πὺς «πρόκειται γιά ἕνα θέμα πού μάς ἀπασχολεῖ ὅλους, κυρίως ὅμως πού μιλᾱμε γιά ἐπιστροφή στὶς ρίζες μας καὶ στὴν πρωτογενὴ παραγωγή. Πιστεύω, θὰ δημιουργηθῶν οἱ προϋποθέσεις καὶ θὰ φροντισομε ὡς ὅλοι μαζί, Πολιτεία, Ἐνοσίη καὶ Ἐκκλησία νὰ τῖς καλύτερες συνθήκες».

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΙΩΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΤΥΦΛΟΝ

Τὴν ΣΤ' Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὸ θαῦμα τῆς θεορασίας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἀγ. Ὁρους.

Σεβ. Μητρ. Αἰτωλίας: «Ἦς πλησιάσουμε τὸν Χριστό»

Συμβουλὰς καὶ ἀπαντήσεις εἰς ἀπορίας ἔδωσαν εἰς μαθητὰς ὁ Σεβ. Μητρ. Αἰτωλίας κ. Κοσμάς. Ἀνάμεσα εἰς τὰ ὅσα εἶπε ξεχωρίζει καὶ ἡ δήλωσις ὅτι ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά συνεχίσῃ καὶ χωρὶς τὸ κράτος. Αὐτὸ ἴσως θὰ πρέτῃ νά κατᾱστῇ τὸ σύνθημα ἐν ὅπῃ τὸν ἐξελίξουν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, ὥστε νά ἐννοήσουν καλῶς πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ὅτι παρόλῃς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐκδιάτεται Συμφωνία πρὸς τὸ e-maistrors.gr τῆς 1ης Μαΐου 2015:

«Ὁ μῆνυμά του πρὸς τοὺς νέους ἐστὶλεκε κατὰ τὴν χθεσινὴν τοῦ ἐπίσκεψιν στὸ ΕΠΛΑ Ἀμφιλοχίας ὁ Μητροπολίτης Αἰτωλίας Κοσμάς. Συγκεκριμένα εἶπε: «Κρατηθεῖτε κοντὰ στὸν Χριστὸ. Ὁ Χριστὸς ἔστι μὲν μέσα μας καὶ νά διώδωμε καὶ τὴν ἐξέχουσα τῆς μαθητῆς γιὰ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ κουράζονται πολὺ, ἀλλὰ τοὺς ἀγαποῦν πολὺ. Θεωρῶντας ὅτι οἱ νέοι ἔχουν ἐρωτηματικὰ τοὺς πρὸςτρέουν νά μολοῦν ἐλευθερία δίνοντας ὁ ἴδιος ἀπαντήσεις στὰ ἐξῆς ἐρωτήματα, ὅπως: ἂν χωριστοὶ τὸ κράτος ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἀπάντησε ὅτι ἡ ἐκκλησία μπορεῖ καὶ χωρὶς τὸ κράτος, ἀφοῦ ἔχει δώσει τὴν περιουσία τοῦ κράτους κρατώντας μόνον τὸ 4% καὶ, ἐξακολουθεῖ νά δίνει(συστασία, κοινωνικὸν φροντιστήριον κ.λπ.). Γιά τῖς πραγματικὲς σχέσεις τόνισε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ζῶο καὶ

ὀλοκληρῶνεται ἡ σχέση του μέσα ἀπὸ τὸ γάμο. Βέβαια, στὴν ἐφήβεια ὑπάρχουν ἐπιθυμίες, ὅμως ἀνωτέρος σκοπὸς εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἐπικαλούμενη τὴ φράση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι τὸ σῶμα εἶναι ναός, ἀρα δέν πρέπει νά τὸ μολύνουμε». Ἀλλοτε, οἱ πραγματικὲς σχέσεις δὲ βοηθοῦν τοὺς νέους ἀναφέροντας πολλὰ διαζύγια ἐξατίας προγαμιάων σχέσεων. Τοὺς συμβούλεψε, σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Παῖσιο, νά προχωρήσουν, νά σπουδάσουν καὶ μετὰ νά βροῦν τὸ σωστὸ σύντροφο. Ἐφῆρυσσε τοὺς μαθητὲς γιά τὴν ἀγωνία τους γιά τὸν Ἀντίχριστο, τὸν ἡλεκτρονικὸ φάκελμα, τὴ μαγεία, ὅτι δέν πρέπει νά τοὺς φοβῆται, ἀν ἔχουν μέσα τους τὸ Χριστὸ καὶ ὡς ὅπλο τὸ σταυρὸ, τὸ σημεῖο τοῦ ὁποῖου ντρεπόμαστε νά κάνουμε. Ὅσο γιά τὴ διαμαρτυρία τῶν μαθητῶν ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἀκατανόητη, λόγω τῆς ἐκτόπισις τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν, τοὺς διαβεβαίωσε ὅτι ἡ θεία λειτουργία εἶναι βατή, ἐρμηνευμένη καὶ ἐμπνευσμένη, καὶ ἂν μεταφραστοῖ ἕνα εἶναι ἀνιάρη καὶ θὰ μοιάζει μὲ θεατρικὴ παράστασι καὶ ὄχι δεῖο μυστήριον. Ἀς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι καθήγτης Πανεπιστημίου συμβουλευόνταν τοὺς σχεδὸν ἀγράμματος Γέροντες ὅπως Γρηγόριος, Παῖσιο, Ἰάκωβος Τσαλίκη. Τέλος, ἐκλασε μετ' ἡ συμβουλή: «ἄς πλησιάσουμε τὸ Χριστὸ καὶ ἄς θελήσουμε νά τὸν γνωρίσουμε».

Ἀνεξήγητα γεγονότα εἰς τὸν κόσμον τοῦ Ἰσλάμ!

Δύο περιστατικὰ ἔχουν γίνεαι ευρέως γνωστὰ διὰ τὴν στάσιν μουσουλμάνων ἔναντι χριστιανῶν. Τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς συμμετοχὴν μουσουλμάνων διὰ κατασκευὴν ναοῦ τῶν Κοπτῶν καὶ τὸ δεύτερον εἰς μουσουλμάνων, πού ἐδέχθη νά μαρτυρήσῃ μαζί με τοὺς 28 ἐκτελεσθέντας Ἀδίδοντας «χριστιανούς». Τὰ συμβάντα αὐτὰ ἐγείρουν πολλὰ ἐρωτηματικὰ ὡς πρὸς τὸ ἐν ἀληθείας ὡς καὶ πρὸς τὸ ἂν πρόκειται πρᾶγμα διὰ μουσουλμάνους. Παραθέτομεν τὴν εἰδησιν ἀπὸ τὸ ekklisiaonline τῆς 30ῆς Ἀπριλίου ἐ.ἔ.:

«Πρῶτον: ἡ κοπτική ἐκκλησία, στὴν Αἴγυπτο Μουσουλμάνοι ἔχουν λάβει ἐνεργά μέρος στὴν ἐδέχθη νά μαρτυρήσῃ μαζί με τοὺς 28 ἐκτελεσθέντας Ἀδίδοντας «χριστιανούς». Τὰ συμβάντα αὐτὰ ἐγείρουν πολλὰ ἐρωτηματικὰ ὡς πρὸς τὸ ἐν ἀληθείας ὡς καὶ πρὸς τὸ ἂν πρόκειται πρᾶγμα διὰ μουσουλμάνους. Παραθέτομεν τὴν εἰδησιν ἀπὸ τὸ ekklisiaonline τῆς 30ῆς Ἀπριλίου ἐ.ἔ.:

«Πρῶτον: ἡ κοπτική ἐκκλησία, στὴν Αἴγυπτο Μουσουλμάνοι ἔχουν λάβει ἐνεργά μέρος στὴν ἐδέχθη νά μαρτυρήσῃ μαζί με τοὺς 28 ἐκτελεσθέντας Ἀδίδοντας «χριστιανούς». Τὰ συμβάντα αὐτὰ ἐγείρουν πολλὰ ἐρωτηματικὰ ὡς πρὸς τὸ ἐν ἀληθείας ὡς καὶ πρὸς τὸ ἂν πρόκειται πρᾶγμα διὰ μουσουλμάνους. Παραθέτομεν τὴν εἰδησιν ἀπὸ τὸ ekklisiaonline τῆς 30ῆς Ἀπριλίου ἐ.ἔ.:

«Πρῶτον: ἡ κοπτική ἐκκλησία, στὴν Αἴγυπτο Μουσουλμάνοι ἔχουν λάβει ἐνεργά μέρος στὴν ἐδέχθη νά μαρτυρήσῃ μαζί με τοὺς 28 ἐκτελεσθέντας Ἀδίδοντας «χριστιανούς». Τὰ συμβάντα αὐτὰ ἐγείρουν πολλὰ ἐρωτηματικὰ ὡς πρὸς τὸ ἐν ἀληθείας ὡς καὶ πρὸς τὸ ἂν πρόκειται πρᾶγμα διὰ μουσουλμάνους. Παραθέτομεν τὴν εἰδησιν ἀπὸ τὸ ekklisiaonline τῆς 30ῆς Ἀπριλίου ἐ.ἔ.:

Καμπανᾱκι κινδύνου διὰ τὰ ἐξωκκλήσια!

Πολλὰ ἔργμα ἐξωκκλήσια πού εὐλογοῦν τὰς κορυφὰς τῶν θυνῶν τῆς πατρίδος μας ἔχουν μείνει ἀπροσάτευστα εἰς τὰς φυσικὰς δυσχερεῖς Ἐνᾱ αὐτὰ, ὁ Πρ. Ἠλίας τοῦ Ταυγέτου, κατέρρευσε. Παρακαλοῦμεν καὶ ἀπὸ τοῦ παρόντος θήματος τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας νά μεριμνήσουν, διὰ νά μὴ στερεθῶν τῆς εὐλογίας τῶν αἱ θουνοκορφᾱί, τὰ πλεῖστοτε-ρα εἰς τὸν οὐρανὸν σημειᾱ! Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθέν τοῦ Ὁρειβατικοῦ Συλλόγου Καλαμάτας τῆς 4ης Μαΐου:

«Θὰ πρέπει νά ντρεπόμαστε ὡς Μεσσηνιοὶ, νά ντρεπόμαστε ὡς Λάκωνες, νά ντρεπόμαστε ὡς Μα-

Ἀγγελία
Πτυχιόχους βρεφονηποκόμος, Ἑλληνίδα, 40 ἐτῶν, μὲ πολυετὴ ἐμπειρία (20 χρόνια), ἀναλαμβάνει τὴ φύλαξή βρεφῶν καὶ νηπίων. Περιοχὲς Βορείων Προσπίων.
Συστάσεις διαθέσιμες. Τηλέφωνο ἐπικοινωνίας: 6947931367

Νεανικὰ Ζητήματα

Τὰ sms τῆς ζωῆς μας

(2ον.– Τελευταῖον)

Ποῖο εἶναι τὸ περιεχόμενό τους;

Δέν ἔχομεν ὑπόψῃ μας κάποια συγκεκριμένη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα αὐτό. Ὡστόσο τὰ sms εἶναι ἀπαραίτητα γιά τὴν διεκπεραίωσι τῶν καθημερινῶν μας ἀναγκῶν, ὁπότε κι ἕνα μεγάλο μέρος γίνεται ἀσφαλῶς γιά νά καλύψουν αὐτές τῖς ἀνάγκες.

Ὅμως εἶναι δυνατόν ἕνας τόσο μεγάλος ἀριθμὸς γραμμῶν μηνυμάτων, 50 τὴν ἡμέρα ὅπως εἶπαμε γιά τὸν μέσο ἐφηβὸ, νά εἶναι γιά τὴν κάλυψι αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν; Ἀρα πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἄλλης κατηγορίας. Πόσο μάλλον αὐτῶν πού φθάνουν τὰ 100 ἡ καὶ τὰ 200 τὴν ἡμέρα!

Ἐντύπωση προκαλεῖ μία πρωτότυπη ἔρευνα τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Case Western Reserve σὺν Κλίβελαντ τοῦ Ὁχᾱίο πού θεωρεῖται πρώτη παγκοσμίως στὸ εἶδος τῆς. Σύμφωνα με τὴν

Ανακαίνισις, κατεδάφισις

Τοῦ Δρ Χαράλαμπτ Μ. Μπούσια, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Ὁ Τῖ ὑλικὸ δημιουργεῖομ σὲ αὐτὴ τῇ ζωῇ εἶναι φθαρτὸ, εἶναι πρόσκαιρον. Ὁ τῖ ἀπολαμβάνομεν σήμερα ἀπὸ τὸν ὑλικὸ μας κόσμῳ κτιζόμενο καὶ στολισμένο μὲ τῖς προσωπικὰς μας εὐαισθησίας, δὲ εἶναι ὑπὸ ἀνακαίνισις ἢ καὶ ὑπὸ κατεδάφισι μετὰ ἀπὸ μερικά χρόνια. Καὶ θὰ εἶναι σύντομα, γιὰτὶ ἡ ζωὴ μας κυλάει ὅπως τὸ νερὸ στὸ ρυάκι. Κυλάει δημιουργώντας γύρω μας, σὲ μικρὰς ἀποστάσεις, θόρυβο ἀπὸ τὸ κελάρυσμά του, γιὰ νὰ καταλήξει, ὅμως, στὸ ἀγγυστό καὶ ἀχόρταγο μεγάλο ποτάμι ἢ στὴν ἀπειραντὴ θάλασσα τῆς λήθης. Γιατὶ, λοιπόν, νὰ θέλωμε νὰ δημιουργοῦμε θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα μας, θόρυβο ποὺ κρubiει ἐγωισμῷ, ἀφοῦ εἶναι οἷγομορτο εἰς αὐτοὺς θὰ παύσει νὰ ἀκούγεται μέσα στὴ δίνη, μέσα στὸν ἀνεμιστρόβιλο τοῦ πανδωμάτορος χρόνου;

Οραματίζομαστε, σχεδιάζουμε, κοπιῶμεν, ἐξοδεύομεν, τρώμε πολυτίμῳ χρόνῳ, δαπανοῦμε κάθε μας ἱκμάδα στὴν κατασκευὴ σπιτιῶν, στὴν ἐπιπλώσῃ τους μὲχρι λεπτομερείας, στὴ διακόσμησιν τους, στὸν ἐμπλουτισμὸ τους μὲ τὰ καλύτερα ὑλικά τῆς ἀγορᾶς, οἱ μὲν ἄγαμοι μόνῳ γιὰ προσωπικὴν τὸς ἀγαλλίασιν, πολὺ προσωπικὴν ὁμολογίῳ, οἱ δὲ ἔγγαμοι ἐκτός ἀπὸ τὴν προσωπικὴν καὶ προσωπικὴν καὶ αὐτῶν τέρψην καὶ μὲ τὴν πρόφασιν λέγοντας, τίς παιδιὰ μεγάλωνομε, νὰ βροῦν κάτι ἀπὸ ἐμὰς. Ὅλοι μας ληισμονοῦμε, ὅτι «τὸ Κυρίου ἢ γῆ καὶ τὸ πλῆρωμα αὐτῆς» (Ψαλμ. κγ΄ 1).

Κανείς μας δὲν φιλοσοφεῖ τῇ ζωῇ καὶ δὲν παραδειγματίζεται ἀπὸ αὐτὴν. Δὲν ἔχομε μνήμη θανάτου, δὲν σκεφτόμαστε εἰς σήμερα εἰμῶστε ζωντανοί, αὐριο πεθαίνουμε, καὶ δὲν ἀκούμε στὰ αὐτὰ μας τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας «ἂ ἤτοίμασας εἶναι ἑστίαι» (Λουκ. ιβ΄ 20). Δὲν ἔχοιμν στὰ αὐτὰ μας οἱ ὕμνοι τῆς ἐξορίας ἀκολουθίας «πάντα ματαίους τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον». Καὶ τοῦτο γιὰτὶ τὸ μυαλό μας εἶναι σκουριασμένο ἀπὸ τὴν ἐλλειψίῃ τῆς διαπροσωπικῆς ἐπικοινωνίας μας μὲ τὸ Θεὸ μαρ, τὰ αὐτὰ μας εἶναι βουλωμένα ἀπὸ τὸ κερὶ τῆς ἐφάρτης καθημερινότητος καὶ τὰ μάτια μας τοιμπλισμένα ἀπὸ τὸ ρυπὸ τοῦ μάταιου ἀνταγωνισμοῦ, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἐλλειψίῃ ἀξιών καὶ ἐπιδῶσιν ἀξιωμάτων, ὥστε νὰ καταλήγῃ στὴ βασιλεία τῆς ἀπείας.

Ἡμιουν μικρὸ παιδί μὲ κοντὰ παντελόνια, ὅταν στὶ γειτονιά μας, στοῦ Γκιτζί, πεθάνει ἕνας μεγάλος μουσικός, θυμάμαι στὴ κηδεύσει τῇ ἡ ὁδὸς Μομφεράτου εἶχε γεμίσει ἀπὸ πλήθος κόσμου καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ μας ἀπὸ στεφάνια στὴν «αἰώνια μνήμη του». Εἶχα ἐντυπωσιασθεῖ ἀπὸ τὴν ἀπόδοσιν τῆν αὐτὸν πρὸς αὐτοῦ τοῦ καλοῦ γείτονα, ποὺ σὰν παιδί δὲν γνώριζα νὰ ἐχωκρίῳ ἀξίες. Μετὰ, ὅμως, ἀπὸ μίᾱ ἐβδομάδα εἶδα ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στὸ δρόμῳ. Τὰ μουσικὰ τοῦ βιβλίου, οἱ σημειώσεις του καὶ ὅλα τὰ προσωπικὰ του ἀντικείμενα σχηματίζαν μίᾱ πυραμίδα στὴν ἀκρὴ τοῦ πεζοδρόμιου προσφορά σὲ κάθε περασιτικό, σὲ κάθε ρακουσιλέκτι, σὲ κάθε ἀσχετο τῆς ἀξίας τὸν ἀντικείμενων καὶ τὸν γραπτῶν στοιχείων

Ἐκκλησιασμοὶ εἰς Ἱερούς Ναοὺς εἰς τὰ Πομακοχώρια τῆς Εἰάνθης (2015)

Δελτίον Τύπου Ἐνώσεως Ἀποστράτῶν Ἀξίωματικῶν Στρατοῦ, Παράρτημα Εἰάνθης, 4ης Μαΐου 2015

Τὸ Παράρτημα τῆς ΕΑΑΣ στὸ Ν. Εἰάνθης, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπὶ (7) “ἀναδόχοις” Συλλόγους τῶν Ἱερῶν Παραεκκλησιῶν τῆς παραμεθόριας περιοχῆς, σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν Εἰάνθης καὶ Περιθεωρίου, ποὺ ἀπὸ 4-τίας καὶ πλέον, στοδιακὰ ἀνακαίνισαν καὶ πραγματοποιοῦν, σποραδικοὺς ἐκκλησιασμοὺς στοὺς Ἱ.Ν. στὰ Πομακοχώρια τοῦ Ν. Εἰάνθης, θεωροῦν ἀπαραίτητο, νά:

Α. Πληροφορήσων τὸ κοινῷ, γιὰ τὰ ὅσα ἀναλήθῃ διατυπώθηκαν ἀπὸ τὸν Ἀξίτιμῳ Κ. Σταύρῳ Θεοδωράτῃ, Πρόεδρῳ τοῦ Πολιτικοῦ Κόμματος “Ὁ Ποτάμι”, στὴν ἐκπομπὴ τοῦ Δημοσιογράφου Κ Νικολάου Χατζηνικολάου, μὲ τίτλῳ “εἰς τὸν ἐνικό” τὴν 4η Μαΐου 2015, ἐπὶκόττερα ὅταν ἀναφέρθηκε στὴν δραστηριότητά “Περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου στὸν Ἑχινό Εἰάνθης”, ποὺ τελεσθεῖς τὴν 10η Ἀπρ.2015 (Μ. ΠΑΣΑΣΚΕΥΗ).

Β. Διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴ μὴ τήρησιν τῆς οφειλόμενης δημοσιογραφικῆς δεοντολογίας, ποὺ δυστυχῶς δὲν ἐφαρμόστηκε, οὔτε

“Λογία Ο.Τ.”

Προσέφερον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ «Ο.Τ.» εἰς ΕΥΡΩ:

Ἀποστόλος Ἀποστόλου, Πλωμάρι Λέσβου, 50€ εἰς μνήμην γονέων, προγόνων, συζύγου καὶ φίλων. Ἀρετὴ Δεληγειωργάκη, Καλαμαριά, 100€. Σωτήριος Βογιατζόγλου, Κέρκυρα, 20€. Ἀνώνυμος, Περιστέρι, 30€ εἰς μνήμην γονέων. Ἀνώνυμος, Ἀθῆνα, 50€. Ἱερὰ Μονὴ Ἀναλήψεως, Ἐλασσόνα, 150€. Κωνσταντῖνος Ρωμαιοῦ, Καναδός 50€ ὑπὲρ ἀναπαύσεως Γεωργίου Ζερβοῦ.

Ὁ «Ο.Τ.» εὐχαριστεῖ θερμῶς τοὺς ἀγαπητοὺς μας δωρητάς καὶ εὐχεταί, ὅπως ὁ Κύριος χρηρίαι αὐτοὺς ἀντὶ τῶν ἐπιτεινών τὰ ἐπουράνια.

τοῦ μακαρίτη. Τὸ σπῖτι εἶχε ἀδεύσει. Οἱ ιδιοκτήτες τοῦ ἡθελαν νὰ τὸ ἀνακαίνισουν καὶ νὰ ἔνανοικοῖσουν. Καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ δὲν εἶχαν χῶρο νὰ φιλοξενήσουν τὰ κινητὰ του ἀντικείμενα, τὰ ὅποια τοῦς ἦταν ἀχρηστα. Ποὺ γινώριζαν ἐκεῖνοι ἀπὸ μουσικὴ ἢ μουσικὰς ἀνησυχίας; Ὁ κόπος ἦλτος μιάς ζωῆς ἐνὸς ἀγωνιστοῦ γιὰν βάρος γιὰ ὅλους τοὺς ἐπνευμένους τοῦ.

Στὰ χρόνια τῶν σπουδῶν μου στὴ γηραιά Ἀλβανία ἐβλεπα ὁλόκληρες περιοχῆς, νὰ τίς ἔχει δεσμεύσει τὸ κράτος μὲ ταμπέλα «Υπὸ κατεδάφισι» καὶ ὁ κόπος καὶ ὁ ἰδρώτας ὁλων τῶν ἐνοίκων τῶν σπιτιῶν τῆς περιοχῆς αὐτῆς νὰ τηγαίνει χαμένος. Ἡ μετακείσια τους γιὰ ἄλλῃ κατεύθυνά ἂν σημαῖνε βέβαια καὶ καλύτερα σπῖτια μὲ σύγχρονες τῆς τεχνολογίας ἀνέσεις, καθὼς τοὺς εἶχαν υποσχεθεῖ. Μήπως αὐτὸ δὲν συνέβη καὶ στὴν πατρίδα μας, ὅπου τὰ παραδοσιακὰ μας σπῖτια μὲ τοὺς κήπους, τίς αὐλὰς καὶ τὴν ἀμεση γειτνισαὶ καὶ κοινωνικὴ ἐπαφὴ τὰ ἀνταλλάσσει μὲ διαμερίσματα γιὰ ἀπολαβὴ ἀνέσεων καὶ ἀγαθῶν, ὅπως κεντρικῆς θερμάνσεως, τὰ ὅποια δὲν εἶχανε καὶ καὶ ζῶσαμε στῖς μονοκατοικίες μας ποὺ φυσιολογικά, πῶ ἀπλά, πῶ κοινωνικά;

Ὅρμισον στὴν ἡλικία ἐκτιμούσα πολὺ ἐνὰ λόγιῳ ἐπιπλήμονα, δυστυχῶς ἐργένῃ, εὐλαβεστάτῳ καὶ φιλγίῳ. Ὅλη τὴν περιουσία εἶχε δαπανήσῃ στὴν ἀγορὰ βιβλίων καὶ ὅλο τοῦ χρόνου στὸ διάβασμά του. Ἦταν μελετητὴς καὶ εἶχε φόβο Θεοῦ. Καὶ γι’ αὐτὸν, ὅμως, ἦλθε τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου. Ὁ «καίριος ἐγγύς» (Ἀποκ. α΄ 3), γιὰ τὸν καθένα μας. Ὅταν ἀποήμησε πρὸς Κύριον οἱ συγγενεῖς τοῦ δὲν εἶχαν κανένα ἐνδιαιφέρον γιὰ ἐκλιπόντος. Ἔτσι τὰ πολύτιμα βιβλία κατέληξαν νὰ πωληθοῦν μὲ τὸ κίλδ καὶ νὰ ἐκτεθῶν πρὸς πῦλσιν στὰ παλαιόβιβλιοθεκά. Τὸ Μοναστηριακοῦ ἐναντί ἐξευτελιστικῆς τιμῆς. Ἦθελαν, βλέπετε, οἱ κληρονόμοι νὰ ἀνακαίνισουν καὶ νὰ ἐκμεταλλεθοῦν τὸ σπῖτι!

Μήπως, ὅμως, καὶ ὅλοι μας τὰ πεπαιωμένα σπῖτια μας δὲν τὰ ἀνακαίνιζουμε, γιὰ νὰ τὰ καταστήσομε πῶ εὐχρηστά, πῶ λειτουργικά, πῶ ἀνετα; Καὶ ὅταν παίρνω πρωτοβουλία τὰ παιδιὰ μας, δὲν τὰ ἀνακαίνιζον ἐκεῖνα σύμφωνα μὲ τὰ δικά τους γούστα παραβλέποντας τὰ δικά μας σὰν ἑστεραμένα; Τέλος ὅταν βλέπωμεν ὅτι τὰ οικονομικά μας τὸ ἐπιτρέπουν δὲν παραδίνουμε τὰ σπῖτια μας γιὰ κατεδάφισιν μὲ στόχῳ νὰ δημιουργήσομε κατὶ καλύτερο, κατὶ ποὺ νὰ ἀντέχῃ περισσότερο στὸ χρόνῳ, ἀλλὰ καὶ νὰ καμαρώνομεν ὅτι εἰμαστε δεῖοι δημιουργοὶς κομπίζοντες ἀπέναντι στοὺς ἄλλους ποὺ στεροφυλῖν αὐτῆς τῆς δυνατοτήτος; Γιὰ ποιά ἀντοχή, ὅμως, χρόνου δὲν τὸ σκεφτόμαστε ὡς ἀφρονες νομίζοντας οἱ τὸ μέλλον εἶναι σὸν διηκενὲς δικό μας;

Ποτὲ δὲν σκεφτόμαστε ἢ πολὺ σπάνια σκεφτόμαστε εἰς τίς εἰμαστε φθαρτοί, εἰς τίς εἰμαστε «γῆ καὶ σποδοὶ» (Σοφ. Σειρ. ι’ 9) καὶ δὲν ἦθα μὲ σὲ αὐτὴ τῇ ζωῇ, γιὰ νὰ τὴν κατκήσομε καὶ νὰ μείνουμε

αἰώνια ἐδῶ. Ἥλλαθε γιὰ νὰ φύγομε. Καὶ αὐτὴ τῇ σκέψῃ καὶ ἡ ἀγακαίνισις καὶ ἡ κατεδάφισις μὰς εἶναι ἀπαραίτητες. Ὅχι ὅμως οἱ ὑλικὲς ἀνακαίνισεις καὶ κατεδαφίσεις, ἀλλὰ οἱ πνευματικῆς, ποὺ, δυστυχῶς, δὲν μὰς πολυαποχολοῦν, γιὰτὶ βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρραία τοῦ πονηροῦ, αὐτοῦ ποὺ θέλει νὰ μὰς ρίξει στῖς παγίδες του ἀξιώνοντάς μας τὸ ὑλιστικὸ φρόνημα.

Χρειάζεται νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ψυχῶν μας, μὲ τὸ στολισμὸ τους μὲ ἀρετές, ὅπως, διάκρισις, ταπεινότητα, ἀπλότης, εὐγενεία, συμπαθεία, ἐλεημοσύνη. Ἡ ἀνακαίνισις αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ τὸ στολισμὸ καὶ μὲ ἐνδυμα ἀφθαρσίας, μὲ ἐνδυμα γάμου, γιὰ νὰ εἰσελθῶμεν στὸν οὐράνιῳ νυμφῶνα. Ἀνακαίνισις πνευματικὴ σημαίνει φρεσκαρίσμι, καὶ αὐτὸ προϋποθέτει μεταμέλεια, ἀλλαγὴ πορείας ζωῆς, τὰντομία καὶ ἐξομολόγησις. Ἡ ἀνακαίνισις αὐτὴ γίνεται μὲ τὴ βέλτα συν-ἐργεῖα, μὲ τὴ βοήθεια Ἐκείνου ποὺ ἥρθε λέγοντάς μας «ἰδοὺ ἐγὼ καὶνὰ ποῖα πάντα» (Ἀποκ. κα’ 5). Ἐκείνου, ὁπλᾶδο, ποὺ ἥρθε, γιὰ νὰ ἀνακαίνισι τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Νὰ μὰς ἀνακαίνισι ὡς άτομα καὶ ὡς κοινωνία μὲ τὸ λόγῳ Του, μὲ τὴ διδασκαλία Του, μὲ τὴ χάριτ τῶν μυστηρίων Του, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὴν ἐλευθερὴ βούλησιν καὶ πόπυς. Ὀλνδινες οἱ ποὺ ἀπορρῶ-ουν ἀπὸ τὴν ἀμετανόησιά, τὴ σκληροκαρδιά, τοὺς πειρασμούς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγνοία τοῦ τί εἶναι «τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαθόν, τὸ εὐάρεστον, τὸ τέλειον» (Ρωμ. ιβ΄ 2).

Στὴν ἀνακαίνισιν τῶν ψυχῶν καίριον ρόλο παίζει ἡ κατεδάφισις τοῦ παλαιοῦ καὶ ἀνθρώπου, τῶν ἐπιθυμιῶν μας, τῶν παθῶν μας, τοῦ ἐγωισμοῦ μας, τῶν συννηθειῶν μας, τῶν ἐλαττωμάτων μας, ὁλων αὐτῶν ποὺ μὰς κρατοῦν σὲ πνευματικὴ παλαισμία, σὲ ἐξοθλισμό, σὲ σήμεν ποὺ οἰγοῦρα θὰ μὰς δολήγῃσι στὴν κρήνισιν μας σὸν ἔρεβος τῆς πνευματικῆς ἀπώλειας. Καὶ στὴν κατεδάφισιν αὐτὴ εἰς γνωρίζομε τίς ὁο «ὲξ ἀνθρώπων διαφθερίζεται» τόσο «ὁ ἔωθεν ἀνακαινίζοται ἡμέρα καὶ ἡμέρα» (Β Κορ. δ΄ 16).

Ἡ δακτιρία ποὺ μὰς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι κορυφαία ἀρετὴ καὶ μὰς προστατεύει ἀπὸ ὑλικὲς ἀνακαίνισεις καὶ κατεδαφίσεις ὀδηγώντας μας στὴ διαρκὴ ἐκκῆλσιν τῆς πνευματικῆς ἀνακαίνσεως μέσα ἀπὸ τὴν κατεδάφισιν τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν παθῶν μας. Ἄν τὴν εἶχαμε ἀγαπήσῃ στὴ ζωῇ μας θὰ εἶχαμε ἀποφύγῃ τῖς οικονομικὰς κρίσεις, τῖς ἐρίδες μεταξὺ τῶν παιδιῶν μας γιὰ περιουσιακά στοιχεία, τὴν ἀνανακτήσιμν γὰς γιὰ τὰ χαράσται τοῦ κράτους καὶ τὰ τεράστια ἐξοδα γιὰ τὴ συντήρησιν τῶν ὑλικῶν μας ἀγαθῶν, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἀ΄ Ὀλυμπιακὸ λόγο τοῦ Δημοσθένῃ «τὸ φυλάει τάγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι». Ἀν βιώναμε τὴν δακτιρία θὰ ζῶσαμε σίγουρα ἀπὸ ἐδῶ τὸν Παράδεισο καὶ θὰ ὁμολογοῦσαμε ὅτι «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐνὸς ἡμῶν ἐστὶ» (Λουκ. ιζ΄ 21). Ἀς τὴν ἀποδοῦμε μετὰ ἀπὸ πνευματικὴ ἀνακαίνισιν καὶ ἀπὸ κατεδάφισιν τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν μας!

Ἡ «μάχιαιρα τοῦ πνεύματος»: Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980)

Β΄ Πρώτῃ ἡ ἀλήθεια καὶ ἔπειτα ἡ ἀγάπη

Τὸν κατὰ Θεὸν αὐτὸν ἔλεγοχ ἀντιμάχητῃ ἡ ἀγαπολῖν. Ἡ ἀγαπολῖν τῖς τελευταίους δεκαετίες ἔχει ὡς ὀδοστρωτήρας συντρέχει τὰ πάντα στὸ διάβα τῆς. Ὁ θεολογίζων λόγος, διὰ νὰ προσεγγίσῃ τὴν κοινωνία ἔκανε μίᾱ στροφὴ πρὸς μίᾱ ἀρχή, τὴν ὁποῖαν ἀσπάζε-ται ἀκόπυς καὶ ἀνεκδοσιώσῃς τῇ κοινωνία, αὐτὴ τῆς ἀγάπης. Ἡ «θεολογία» αὐτὴ εἶχε κατακλύσει τοὺς πάντες συνθηματικῶς καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν ἱσχυρισμὸ ὅτι πεμπτοσύνη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀγάπη, προβάλλοντας, ὅμως, μίᾱ στρεβλὴν εἰκόνα, ἀκόμα καὶ ὅταν ἀπεχίρει νὰ καταδείξῃ τί τὴ ἀγάπὴ πρόβημι καὶ παύσῃ ὁ Πασιμῶς δὲ εἶναι μίᾱ συναισθηματικὴ ἐννοία ἀλλὰ, ὄντολογικὴ πρότασις τῆς ἀληθοῦς ζωῆς, Ἀλημονοῦν οἱ θιασώτες τῆς ἀγαπῆς τίτ ὅτὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», στὸ Ἰωάν-ναιο «ὁ Θεὸς ἀγάπῃ ἐστὶ» ὅσο καὶ στὸ Παύλειο «μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη», ἐξυπακούεται ὅτι προϋπο-τιβεμένη ἡ ἀλήθεια. Αὐτὸ τονίζει καὶ ὁ π. Φιλόθεος ὅταν λέει: «...δι-καιολογεῖ τὸν ἐαυτὸ τοῦ καὶ λέει τίς εἶχε ἀγάπὴ καὶ θέλει νὰ ἐνω-θοῦμε ὅλοι, διότι τοῦτο εἰδίδαε ὁ Θεός. Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ σωστὸ. Ὁ Θεός μὰς ἔδωσε τὴν πρώτην ἐντολὴ τῆς ἀγάπης καὶ ἡ Ἐκκλησία εὐχεταί «ὑπερ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Στ’ ὄνομα, τάχα, τῆς ἀγάπης, τὴν σκληροκαρδιά, τοὺς πειρασμούς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγνοία τοῦ τί εἶναι «τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαθόν, τὸ εὐάρεστον, τὸ τέλειον» (Ρωμ. ιβ΄ 2)

Γι’ αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ Γέρον-τας ἐπέκρινε τόσο στοὺς Ὀρθό-δοξους ὅσο καὶ στοὺς Παπισκοὺς τὴν ὁδο τῆς ἀληθείας. Ὁ ἄνοιμο ἱσχυρισμὸς ποὺ διάφοροι ἐπεχειρήσαν καὶ συνεχίζουν νὰ ἐπιδύκων, εἶναι βὰς προκαλέσουν τὴν ἐνωσὴ μὲ βά-σιν τὴν ἀγάπῃ χωρὶς τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸς εἶναι ὁ Παπισκὸς τρόπος, ὁ ὁποῖος ἀποβαίνει καταστροφικός: «Ἡμεῖς, οἱ Ὀρθόδοξοι» ἔλλινγες, θέλομεν τὴν ἐνωσιν κατὰ Χριστόν, ὕμεις οἱ Ἀστίνοι θέλετε αὐτὴν κατὰ Πάπαν... Νομίζομεν ὅτι δὲν συμφᾶ-ρει, ἐφ’ ὅσον αὐτὴ γίνῃ κατὰ Πάπαν καὶ ὕμια τοὺς παπισκοὺς. Καὶ ἂν γί-νετο, δὲ ἐπτευθεῖ τὸ ἀντίθετον ἀπο-τέλεσμα, ἤτοι διαίρεσις, καὶ δὲ γίνῃ αἰτία δημιουργίας νέων ἐκκλησιῶν». Ὁ Παπισκὸς τρόπος τῆς «ἀγάπης» ὑποστηρίζει τίτ ὅτὸ ὄνομα τῆς «ἀγάπης» πρέπει νὰ ὑπαρχοῦν καὶ ἀπώλεια καὶ κάθε πτυχὴ τῆς ἀλ-θείας. Δὲν εἶναι μόνῳ τὸ δογμα, ὑπὸ τὴν στενὴν ἐννοία τῆς διατυπώ-σεως τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὁλό-κληρη ἡ ἐκκλησιαστικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Τὶ σημαίνει αὐτό; Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς «παρεστημένος εἰς τοὺς αἰῶνας», ὁ ἴδιος εἶναι ἡ κε-ϋ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐνὸς ἡμῶν ἐστὶ» (Λουκ. ιζ΄ 21). Ἀς τὴν ἀποδοῦμε μετὰ ἀπὸ πνευματικὴ ἀνακαίνισιν καὶ ἀπὸ κατεδάφισιν τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν μας!

Ἡ δακτιρία ποὺ μὰς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι κορυφαία ἀρετὴ καὶ μὰς προστατεύει ἀπὸ ὑλικὲς ἀνακαίνισεις καὶ κατεδαφίσεις ὀδηγώντας μας στὴ διαρκὴ ἐκκῆλσιν τῆς πνευματικῆς ἀνακαίνσεως μέσα ἀπὸ τὴν κατεδάφισιν τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν παθῶν μας. Ἄν τὴν εἶχαμε ἀγαπήσῃ στὴ ζωῇ μας θὰ εἶχαμε ἀποφύγῃ τῖς οικονομικὰς κρίσεις, τῖς ἐρίδες μεταξὺ τῶν παιδιῶν μας γιὰ περιουσιακά στοιχεία, τὴν ἀνανακτήσιμν γὰς γιὰ τὰ χαράσται τοῦ κράτους καὶ τὰ τεράστια ἐξοδα γιὰ τὴ συντήρησιν τῶν ὑλικῶν μας ἀγαθῶν, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἀ΄ Ὀλυμπιακὸ λόγο τοῦ Δημοσθένῃ «τὸ φυλάει τάγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι». Ἀν βιώναμε τὴν δακτιρία θὰ ζῶσαμε σίγουρα ἀπὸ ἐδῶ τὸν Παράδεισο καὶ θὰ ὁμολογοῦσαμε ὅτι «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐνὸς ἡμῶν ἐστὶ» (Λουκ. ιζ΄ 21). Ἀς τὴν ἀποδοῦμε μετὰ ἀπὸ πνευματικὴ ἀνακαίνισιν καὶ ἀπὸ κατεδάφισιν τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν μας!

Ἡ δακτιρία ποὺ μὰς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι κορυφαία ἀρετὴ καὶ μὰς προστατεύει ἀπὸ ὑλικὲς ἀνακαίνισεις καὶ κατεδαφίσεις ὀδηγώντας μας στὴ διαρκὴ ἐκκῆλσιν τῆς πνευματικῆς ἀνακαίνσεως μέσα ἀπὸ τὴν κατεδάφισιν τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν παθῶν μας. Ἄν τὴν εἶχαμε ἀγαπήσῃ στὴ ζωῇ μας θὰ εἶχαμε ἀποφύγῃ τῖς οικονομικὰς κρίσεις, τῖς ἐρίδες μεταξὺ τῶν παιδιῶν μας γιὰ περιουσιακά στοιχεία, τὴν ἀνανακτήσιμν γὰς γιὰ τὰ χαράσται τοῦ κράτους καὶ τὰ τεράστια ἐξοδα γιὰ τὴ συντήρησιν τῶν ὑλικῶν μας ἀγαθῶν, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἀ΄ Ὀλυμπιακὸ λόγο τοῦ Δημοσθένῃ «τὸ φυλάει τάγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι». Ἀν βιώναμε τὴν δακτιρία θὰ ζῶσαμε σίγουρα ἀπὸ ἐδῶ τὸν Παράδεισο καὶ θὰ ὁμολογοῦσαμε ὅτι «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐνὸς ἡμῶν ἐστὶ» (Λουκ. ιζ΄ 21). Ἀς τὴν ἀποδοῦμε μετὰ ἀπὸ πνευματικὴ ἀνακαίνισιν καὶ ἀπὸ κατεδάφισιν τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν μας!

Πάνῳ ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν

ὁ «υπεράνθρωπος» Πάπας!;

Ἡ φιλοδοξία αὐτὴ τοῦ Πάπα νὰ εἶναι αὐτὸς ἡ κεφαλὴ, εἶναι ἡ διεκδι-κηση τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας. Ὅμως, ἡ ἐξουσία αὐτὴ ἀνήκει ἀπο-κλειστικῶς τὸν Κύριῳ μας, κατὰ τὸ Γραφικὸ: «ἐδόθη γὰρ πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς» (Μτ 28,18). Ὁ Πάπας νὰ εἶναι τὸν ἐπί τῃ νὰ ἀνταγ-νωθεῖ τὸν ἴδιον τὸν Κύριον καὶ Ἰησοῦ Χριστό, τίθει στὸν ἀντιπῶδα αὐτοῦ ὡς πεπαιδευχριστός καὶ πρό-δρομος τοῦ ἀντιχριστοῦ, καθὼς προβαίνει τὸν δρόμῳ γιὰ τὴν ἀπό-λυτὴ σύγκρουσιν τῶν δυνάμεων καὶ τὰ σκότους μὲ τὴν παντοδυναμία τοῦ Φωτός. Ἐπομένως, ἡ Παπισκὴ ἀψῶσις καθίσταται ἐκ μόνῳ ἐνανδλήμῃ τῇ προπατορικῷ ἡμάρτηματός, ὅπλ. προστάθεια ἀπικτήτως ἰσοθείας χωρὶς τὸν Θεὸ, ἀλλὰ καὶ δοκιμω-μένης πράξῃ τῶν ἐλατῶν, διότι συνε-πικουρεῖ στὸ σχέδιῳ τοῦ διαβόλου. Γι’ αὐτὸ ὁ π. Φιλόθεος ἐπαναλαμβάνει τὸ τοῦ Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενέ-νου τοῦ: «εἰς ἐπιγίνωσκιν ἐαυτοῦ ἐρχομέ-νου τοῦ, ὡς ἰσοθεῖον, ἀναγορευέν-τος Πάπα». Ὁ Πάπας καλεῖται νὰ «ἐλθῇ εἰς ἐαυτόν» καὶ νὰ συνειδη-τοποήσῃ τὴν πραγματικὴν του κατὰ-στασι, ὅπλ. τίτ εἶναι κτίσμα καὶ ὅχι

θεός. Ὑποδεικνύει, μάλιστα, τὴν ὀρθὴ ὁδὸ: «ας ἐγκοβροθώμεν», ἀγαπήτε, τὴν «στολήν τῆς θεότη-τας» (τὴν ταπεινῶσιν) ἀμφοτέραι αἱ Ἐκκλησίαι».

Διὰ τοὺς προτρέποντας νὰ ἱσχυ-ρισθοῦν ὅτι ὁ π. Φιλόθεος ἀποκαλεῖ τὸν Πασιμῷ «Ἐκκλησία», πρέπει νὰ διευκρινισώμεν ὅτι, τὸ παράθεμα προέρχεται ἀπὸ ἐπιστολὴ πρὸς Πα-πικὸ καὶ ὑποχρεοῦται ὁ Γέροντας νὰ χρησιμοποήσῃ τὴν τυπικὴ ἐπισημν ὀνομασία. Ἐπειτα, παρὰ τὴ χρῆσιν τῆς λέξεως «Ἐκκλησία» ὁ π. Φιλό-θεος τοὺς ἐλέγχῃ δριμύτητα χωρὶς νὰ «σπορυγνοῦσῃ» ἢ νὰ «κουτοσυ-ρεῖν» τὴν ἀλήθειαν. Τὸ οὐσιώδες εἶναι ἡ προτροπὴ νὰ ἀπεκδιώχῃ ὁ Πα-σιμὸς τὴν στολὴ τῆς ἐξουσίας καὶ νὰ ἐνδύθῃ τὴν στολὴ τῆς ταπεινώ-σεως, ὅπλ. νὰ παύσῃ ὁ Πασιμῶς νὰ εἶναι Πασιμῶς (= ἐνὸς ἀνδρός ἀρχή). Ὁ ἀγῶνας τοῦ Πασιμῶ τοῦ εἶναι ἡ ἰσοθεία δια μέσου τῆς απο-κτήσεως δυνάμεως, ὅ,τι ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ Ἐωφορέας, καὶ ὅχι ἡ ὀρθὴ ὁδὸς τῆς κατὰ χάριν θεώσε-ως, ποὺ προϋποθέτει νὰ ἀκολουθῇ-σι κανεὶς τὸν Κύριον καὶ στὴν ὁδὸ τῆς «ἀκρας ταπεινώσεως».

Ἡ πνευματικὴ ρίζα τοῦ κακοῦ

Πληγὴ τῆς ἐπιθυμίας διὰ τὴν κτή-σιν τ

'Ο όσιος Φιλόδοτος Ζερβάκος διά τήν Ἀγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σίας αλλά και τὸ δικαίωμα να συγκαλεῖ οἰκουμενικές συνόδους καί να τίς ἀρθίμει ὡς συνέχεια τῶν ἐπτά ἀρχαίων οἰκουμενικῶν συνόδων, τῶν ὁποίων ὥμως δέν εἶναι συνέχεια, ἀφοῦ οὐτε τοὺς κανόνες πού ἐθέσπισαν οὐτε τήν δογματική διδασκαλία ἀποδέχονται.

Εἶναι βαριά καί ἀδικαιολόγητη ἡ ἀμέλεια τῶν ἡγετῶν τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας γιά τὸ μεγάλο αὐτό κενό ἀπουσίας οἰκουμενικῆς συνοδικῆς δραστηριότητος, τὸ ὁποῖο βεβαίως δέν εἶναι πραγματικό, ἀλλά εἰκονικό, ἀπῶνς δέν παρουσιάζεται ὅπως πρέπει ἀπὸ τὴν γεωτέρη θεολογική ἱστοριογραφία καί ἔρευνα, ἀπο τὴν παρεχόμενη θεολογική παιδεία, μέ συνέπεια νὰ περνά καί στὸν κληρὸ καί στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλῆρωμα ἡ γνῶμη, ὅτι μετὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο τοῦ 787 ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἔχει οἰκουμενική συνοδική δραστηριότητα, εἶναι συνοδικὰ ἕνας ἀπολιθωμένος οργανισμὸς ἐπὶ δόδεκα καί πλέον αἰώνες. Ὑπάρχουν μάλιστα καί μερικοὶ θεολόγοι, καί δυστυχῶς πανεπιστημιακοί, οἱ ὁποῖοι δέχονται ὅτι δέν εἶναι δυνατόν πλέον νὰ συγκληθεῖ οἰκουμενικὴ σύνοδος, διότι θά ἀπουσίαζει ἡ Ρώμη, ἡ ὁποία συμμετέχει στῇ παλαιᾷ οἰκουμενικῇ συνόδῳ· ἐπιμένουσ μόνον ὅταν πραγματοποιηθῇ ἡ «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν», τότε θά εἶναι δυνατὴ ἡ σύγκληση οἰκουμεινικῆς συνόδου. Τὸ πείραγμα αὐτὸ εἶναι τόσο ἀνόητο θεολογικὰ καί ἀσπῆκτικῶ, ὥστε οὐτε πρωτοετής φοιτητῆς Ὁρθόδοξου Θεολογικῆς Σχολῆς θά ἐκδικαιοῦτο νὰ τοῖ διατυπώσι, γιά τὸν ἀπολυτότατο λόγὸ ὅτι οἱ αἰρέσεις καί τὰ σχίσματα ἀποκοπόμενα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν δέν παραβλάπτουν οὐτε τὴν ἐνότητα, οὐτε τὴν καθολικότητα καί οἰκουμενικότητα τῆς. Διαφορετικὰ οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία θά μπορούσε νὰ συγκαλεσέαι οἰκουμενικές συνόδους, διότι πάντοτε ὑπῆρχαν καί ὑπάρχουν αἰρέσεις καί σχίσματα, πού θά ἔπρεπε νὰ μετέχουν τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων. Φαντασθῆτε νὰ ἰσχυρίζοντο οἱ Πατέρες τῆς Β' Οἰκουμενικῆς ὅτι δέν εἴμαστε οἰκουμενικὴ σύνοδος, γιατί δέν μετέχουν οἱ Ἀρειανοί, καί τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς, γιατί δέν μετέχουν οἱ εἰκονομάχοι.

Τὸ ὅτι πρόκειται περὶ εἰκονικού καί ὄχι περὶ πραγματικοῦ συνοδικοῦ κενοῦ προκύπτει καί ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο ἔχουμε συνόδους οἱ ὁποῖες θά ἔπρεπε ἦδη νὰ εἶχαν ἀναγνωρίσῃ ὡς οἰκουμενικές, ὅπως εἶναι ἡ ἦδη ἀπὸ πολλοῦς στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοξη θεωρούμενη ὡς Ἡ' Οἰκουμενική Σύνοδος, συγκληθεῖσα ἐπὶ πατριαρχοῦ Φωτίου τοῦ 789 στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀλλά καί ἡ κατά τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνος συνεβούθουα σύνοδος στὴν Κωνσταντινούπολιν σὲ δύο περιόδους τοῦ 1341 καί τοῦ 1351. Στὴν πρώτη μάλιστα, τὴν ἐπὶ Φωτίου (789), ὅπου καταδικάσθηκε ἡ παπική ἀρεσιε, τοῦ φιλοφροῦ, τῆς ἐκπορεύσεως δηλαδή τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, συμμετέχον καί εκπρόσωποι τῆς μὴ ἀποσχισθείσης ἀκόμῃ Ρώμης, οἱ ὁποῖοι υπέγραψαν τὰ ἀποφασισθέντα. Ἡ δεύτερη, πού πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς Θ' Οἰκουμενική, ἀπέσπεσε θρίαμβοι τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμά ἐναντὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἐκ Δύσεως μοναχοῦ Βαλαάμ τοῦ Καλαβροῦ καί τῶν ὁπαδῶν τὸν περὶ κτιστῆς Χάρτος. Καί ἀπουσίαζαν βέβαια ἀπὸ αὐτὴν εκπρόσωποι τῆς Ρώμης, ἡ ὁποία ὥμως ἐκρίνετο ὡς αἰρετική στὸ πρόσωπο τοῦ Βαρλαάμ, τὴν διδασκαλία τοῦ ὁποῖου ἀποδεχόχταν, ἦταν, ὥμως πανορθόδοξη καί οἱ ἀποφάσεις τῆς ἔγιναν δεκτές ἀπὸ τὴν καθολικὴ συνειδήσει τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Εἶναι γι' αὐτὸ νὰ ἀπορεῖ κανεὶς, γιατί μέχρι τώρα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐμένει στῇ ἐπὶ οἰκουμενικῆς συνόδους καί δέν ἀναγνωρίσει ἐπίσημα τῆς ἀναφερθείσας δύο συνόδους ὡς Ἡ' καί Θ' Οἰκουμενικές. Καί ἡ ἀπορία μεγαλύνει γιατί ἀκόμῃ καί σήμερα δέν προχωρεῖ αὐτὴ ἡ ἀναγνώριση, ἐστὼ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, στὴν Ἱεραρχία τῆς ὁποίας υπεβλήθη σχετική πρόταση ἀπὸ τὴν μητροπολίτῃ Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ μαζὶ μὲ δύο βαυμαῖδες εἰσηγητὰς γιά κάθε μία ἀπὸ τίς δύο συνόδους τὴν μητροπολιτῶν Ναυπκτικῶν κ. Ἱεροθεοῦ καί Γόρτυνος καί Μεγαλοπούλεως κ. Ἱερεῖμου. Ἡ πρόταση συνοψίζεται νὰ γίνεῖ δεκτὸ τὸ αἴτημα ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία καί νὰ προχωρήσῃ κατόπιν ἀρμόδιος πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρ-

χειο γιά λήψη πανορθόδοξου ἀποφάσεως. Δυστυχῶς τὸ αἴτημα ἀπερίφρακτο, καί οἱ λόγους τῆς ἀρνήσεως, ὅπως καί τῆς μὴ ἀναγνώρισεως τῶν δύο συνόδων, εἶναι προφανῆς. Οἱ φιλοπαπικοί, παπῶδουλοι καί παπολάτρες «Ὁρθόδοξοι» πατριάρχες, ἀρχιεπίσκοποι καί ἐπίσκοποι δέν θέλουν νὰ στενοχωρησούν τοὺς ἐν Ρώμῃ σχισματοαιρετικούς Παπικούς, διότι ἡ μὲν Ἡ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἐπὶ Φωτίου τοῦ 789 κατεδίκασε τὴν αἵρεση τοῦ φιλοφροῦ, ἡ δὲ τοῦ 1341-1351, ἐπὶ Γρηγορίου Παλαμά, κατεδίκασε τὴν αἰρετική διδασκαλία περὶ κτιστῆς Χάρτος, ἡ αὐτοὶ καί ἐπῆρεξε ἀρίστα, κανονικότητα καί πατερνικότητα, ὁ μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, οἱ ὁποῖος ὅρισε νὰ γίνεται στὴν ἐπαρχία τοῦ ἐπίσημος εορτασμός τῶν δύο συνόδων, ἡ μὲν Ἡ' κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴ μετὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Φωτίου (6 Σεβρουαρίου), τῆς δὲ Κ' κατὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Ἡσταιῶν, πού ἐορτάζεται καί ἡ μνήμη τοῦ πρωταγώνιστήσαντος Θεολογικοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμά. Κατὰ εὐτυχίῃ μάλιστα τῆς βλαῖ ρύθμιση καί θεία παραινέση, ἀσέχτως πρὸς τίς κινήσεις τῶν ἀρχιερέων, ὁ γνωστός ὑμνογράφος Ἀποστόλος Παπαχρήστου, Θεολόγος - Πρωτοψάλτης, ὁλῖγον πρὸ τῆς κοιμήσεως του, ἀπέστειλε πρὸς τὴν μητροπολίτη Πειραιῶς ἔτοιμους τίς δύο ἀκολουθίες τῶν συνόδων, ἡ δὲ γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ τοῦ ἁγίου Στεφάνου Μεταμόρων ἔχει τοιοχογραφεῖ τίς εἰκόνας τῶν δύο συνόδων μεγαλοπρεπέστατα. Ἐκτός τῆς αἰγιογραφήσεως αὐτῆς ἡ γνωση λογία μοναχῆ καί ὑμνογράφου Θεοτέκνῃ Ἀγιοστεφανίτισσα συνέθεσε καί αὐτὴ πλήρεις ἀκολουθίες γιά τίς δύο Οἰκουμεινικές Συνόδους.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολι Πειραιῶς ἐξέδωκε προσφάτως σὲ δύο ξεχωριστὰ τεύχη τίς ἀκολουθίας τῶν δύο ὑμνογράφων, συνεκδόσεις ἀντίστοιχα στὸ τέλος καθὲ τεύχους τῆς δύο ἐξαιρέτικῆς εἰσηγησίης τῶν μητροπολιτῶν Ναυπακτικῶν κ. Ἱεροθεοῦ γιά τὴν Ἡ' Οἰκουμεινική Σύνοδο καί Γόρτυνος κ. Ἱερεῖμου γιά τὴν Θ'.

Ἡ συνοδική δραστηριότητα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας δέν σταματήσε οὐτὴ κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, κατὰ τὴν ὁποία συνεκλήθησαν πολλές τοπικές συνόδους μὲ διορθόδοξη συμμετοχὴ καί πανορθόδοξη ἀκτινοβολία, τίς ἀποφάσεις τῶν ὁποίων μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ στὸν Β' τόμο τοῦ κλασσικοῦ πλῆον ἔργου τοῦ Ἱ. Καριῆρη, «*Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεία τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*».

Κοινὸν γνώρισμα πάντως ὁλῶν τῶν συνόδων, οἰκουμεινικῶν καί τοπικῶν, καὶ αὐτῶν τῆς Τουρκοκρατίας, εἶναι ὅτι ἱστανται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀποστολικῆς καί πατερνικῆς γραμμῆς, ἀκολουθοῦν πιστῶς τίς ἀποφάσεις τῶν προηγούμενων συνόδων, «ἐπιμένον τοῖς ἁγίοις Πατράσι», καί δέν τολμοῦν νὰ εἰσαγάγουν νεωτερισμούς καί καινοτομίες καί στὰ πό μικρὰ θέματα, ὅταν αὐτοὶ οἱ νεωτερισμοὶ εἶναι ἀντιθέτοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὁποίας τὴν γράμμα τῆς προηγούμενης συνοδικῆς καί πατερνικῆς παραδόσεως. Ὑπάρχει τέτοια συμνημία τοῦ ὁμοφωνία τῶν συνόδων, παρά τὴν χρονική τους ἀπόσταση, ὥστε, ὅπως ὀρθά εἶχε λεχθῇ, μοιάζουν νὰ εἶναι ὡς ξεχωριστὲς συνόδοι, ἀλλὰ ἐπὶ μέρους συνεδρίες μίας καί τῆς αὐτῆς συνόδου.

Μὲ βάση λοιπόν, τὰ εἰσαγωγικῶς ἐδῶ ἐκτεθέντα θά ἔπρεπε ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ ἐπικροτοῦμε καί νὰ χαίρομε, διότι κατὰ τὸν προηγουμένο εἰκοστὸ αἰῶνα ἀνεληφθῇ ἐργῶν, ἡ δὲ πολυχρόνια προσπάθεια, ἡ ὁποία συνεχίζεται καί κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, νὰ συγκαλεσέαι Ἡ' Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μίᾳ Γενικῇ Πανορθόδοξῃ Σύνοδῳ, μετὰ τῆς φιλοδοξίας νὰ ἀναγνωρισθῇ στὴν συνέχεια ὡς Οἰκουμεινική. Ἀπὸ τότε ὥμως πού ἀρχισε αὐτὴ ἡ προσπάθεια καί ἐκδηλώθηκε φανερά κατὰ τὴν δεκαετία 1920-1930, μὲ τὸ ὄψεν *Πανορθόδοξο Συνέδριο* τῆς Κωνσταντινουπόλεως πού συνεκάλεσε ὁ πατριάρχης Μελετίος Μεταξάκης τὸ 1923 καί τὴν *Προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν ἁγίων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν*, πού συνήλθε στὴν Ἱ. Μονὴ Βατοπαιδίου τοῦ 1930, ὥστε νὰ προετοιμασέαι ἕνα πρῶτο κατάλογο θεμάτων τῆς ἁγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου, ὅπως τελικὰ ὀνομαθῆκε ἡ μέλλουσα νὰ συνελθεῖ Οἰκουμεινική Σύνοδος, ὑπῆρξαν ἔντονες ἀντιρρήσεις, διακολλημένες ἐν πολλοῖς, διότι ἡ ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος δέν ἀκολουθεῖ τὸν

σκοπὸ νὰ ἔχουν φοροαπολλάγες, ἐνῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐμπλεκόμενους ἱερεῖς ἔχασε λίγο ἀργότερα τὴ ζωὴ του σὲ τροχαῖο δυστύχημα καί ὅλαιο διὸν ἱερεῖς τεβήκαν ἀμέσως σὲ διαθεσιμότητα. Στελέχη τοῦ ΣΔΟΕ πού ἔκαναν τοὺς ἐλέγχους διαπίστωσαν ὅτι ὑπῆρχαν βεβαιώσεις μὲ ποσὰ πολλὰ ἥλαστα τῆς δωρεᾶς, ἀλλὰ καί ἀποδείξεις γιά ποσὰ πού οὐδέποτε καταβλήθηκαν. Γιὰ παράδειγμα, κάποιος πού ἔδινε 20 εὐρὸ σὲ ἕνα ναό, ἔπαιρνε ἀπόδειξη γιά 2.000 εὐρὼ ἡ ἔπαιρνε τὴν ἀπόδειξη χωρὶς νὰ ἔχει καταβάλει οὐτε ἕνα εὐρὼ. Ὁ ἐλέγχος ἀφορούσε κυρίως περπτώσεις φορολογουμένων τὸν νομὸ Ἀδριακὸς ἀπὸ τὴν προέκυψε πῶς «ανεντυπώμενη θρησκευτικὴ ἀλληλεγγύη μὲ διάθεση προφορῶν», εἶχαν καί δύο ἐφοριακοὶ ὁποῖοι ὑπερτίουν σὲ ὑπηρεσίες τοῦ Ὑπο Οἰκονομικῶν τὴν Μαγνησία καί βρίσκονταν σὲ ἀργία. Συμφωνοιὰ μὲ ἄλλους ἀνακοίνωση τοῦ ΣΔΟΕ «ἐκατὸν ἐξήντα δύο φορολογούμενοι συμπεριελάβαν στῇ φορολογικῇ τους δηλώσει εἰκονικές - πλαστὲς ἀποδείξεις εἰσπράξεως ποσῶν δωρεῶν πρὸς Ἱερούς Ναοὺς, προκειμένου νὰ τύχουν μείωσης τῆς φορολογίας... Εἰδικότερα, σύμφωνα μὲ πληροφορίες, τὸ ΣΔΟΕ ὁλοκλήρωσε τίς ἐλεγκτικές διαδικασίες γιὰ τὴν ὑπόθεσι μαζιῶν - δωρεῶν πρὸς Ἱερό Ναὸ τῶν Φαροσίων, ὑπόθεση ἡ ὁποία ἀποσχόλησε τίς Ἀρχές ἀπὸ τὸν Μάρτιο τοῦ 2012. Τὸ κομμάρι μὲ τὴν... ἐμπνευμένη Ἐκκλησία στὰ Φάροα, ἀρχίσε νὰ ἐξυτιλιετὶ τὴν περίοδο 2010-2012 ὅταν -μετὰ ἀπὸ καταγγελίες οἱ ἐλεγχτοὶ τῶν οικονομικῶν ἀρχῶν ἔφεραν στὸ φῶς εἰκονικές δωρεᾶς ἐπιχειρηματιῶν καί βιομηχανίων, μὲ

ὅλοι οἱ Σεβ. Μητροπολῖται καὶ ἱδιαιτέρως τὸν Ν. Μαγνησίας νὰ εἶναι ἀντιμέτωποι προσεκτικὸς εἰς τίς οικονομικὰ συνλληλαγὰς καὶ τὸ αὐτὸ νὰ ἐπισηστήσουν εἰς τὸς εἰσέλτες πλήρωμα. Συμφώνως πρὸς τὸν «Ταχυδρόμο» Μαγνησίας τῆς 8ης Μαΐου 2015:

«Ἡ ἀντιπαραβολὴ τῶν φορολογικῶν δηλώσεων μὲ τῆς πραγματικῆς καταθέσεις βγάξει «λαβράκια»... Εἰδικότερα γιὰ τὴ Θεσσαλία, ἀνακοινώθηκαν δύο ὑποθέσεις μὲ τὴ Μαγνησία νὰ ἔχει συμμετοχὴ καί στίς δύο. Ἡ πρώτη ἀφορὰ τὴν ἐμπλοκή Ἐφοριακῶν πρὸς τὴ Μαγνησία σὲ οικονομικὸ σκάνδαλο μὲ εἰκονικές - πλαστὲς ἀποδείξεις εἰσπράξεως ποσῶν δωρεῶν πρὸς Ἱερούς Ναοὺς, προκειμένου νὰ τύχουν μείωσης τῆς φορολογίας... Εἰδικότερα, σύμφωνα μὲ πληροφορίες, τὸ ΣΔΟΕ ὁλοκλήρωσε τίς ἐλεγκτικές διαδικασίες γιὰ τὴν ὑπόθεσι μαζιῶν - δωρεῶν πρὸς Ἱερό Ναὸ τῶν Φαροσίων, ὑπόθεση ἡ ὁποία ἀποσχόλησε τίς Ἀρχές ἀπὸ τὸν Μάρτιο τοῦ 2012. Τὸ κομμάρι μὲ τὴν... ἐμπνευμένη Ἐκκλησία στὰ Φάροα, ἀρχίσε νὰ ἐξυτιλιετὶ τὴν περίοδο 2010-2012 ὅταν -μετὰ ἀπὸ καταγγελίες οἱ ἐλεγχτοὶ τῶν οικονομικῶν ἀρχῶν ἔφεραν στὸ φῶς εἰκονικές δωρεᾶς ἐπιχειρηματιῶν καί βιομηχανίων, μὲ

σκοπὸ νὰ ἔχουν φοροαπολλάγες, ἐνῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐμπλεκόμενους ἱερεῖς ἔχασε λίγο ἀργότερα τὴ ζωὴ του σὲ τροχαῖο δυστύχημα καί ὅλαιο διὸν ἱερεῖς τεβήκαν ἀμέσως σὲ διαθεσιμότητα. Στελέχη τοῦ ΣΔΟΕ πού ἔκαναν τοὺς ἐλέγχους διαπίστωσαν ὅτι ὑπῆρχαν βεβαιώσεις μὲ ποσὰ πολλὰ ἥλαστα τῆς δωρεᾶς, ἀλλὰ καί ἀποδείξεις γιά ποσὰ πού οὐδέποτε καταβλήθηκαν. Γιὰ παράδειγμα, κάποιος πού ἔδινε 20 εὐρὸ σὲ ἕνα ναό, ἔπαιρνε ἀπόδειξη γιά 2.000 εὐρὼ ἡ ἔπαιρνε τὴν ἀπόδειξη χωρὶς νὰ ἔχει καταβάλει οὐτε ἕνα εὐρὼ. Ὁ ἐλέγχος ἀφορούσε κυρίως περπτώσεις φορολογουμένων τὸν νομὸ Ἀδριακὸς ἀπὸ τὴν προέκυψε πῶς «ανεντυπώμενη θρησκευτικὴ ἀλληλεγγύη μὲ διάθεση προφορῶν», εἶχαν καί δύο ἐφοριακοὶ ὁποῖοι ὑπερτίουν σὲ ὑπηρεσίες τοῦ Ὑπο Οἰκονομικῶν τὴν Μαγνησία καί βρίσκονταν σὲ ἀργία. Συμφωνοιὰ μὲ ἄλλους ἀνακοίνωση τοῦ ΣΔΟΕ «ἐκατὸν ἐξήντα δύο φορολογούμενοι συμπεριελάβαν στῇ φορολογικῇ τους δηλώσει εἰκονικές - πλαστὲς ἀποδείξεις εἰσπράξεως ποσῶν δωρεῶν πρὸς Ἱερούς Ναοὺς, προκειμένου νὰ τύχουν μείωσης τῆς φορολογίας. Τὸ συνολικὸ ὕψος τῶν πλαστῶν-εἰκονικῶν ἀποδείξεων ἀνέρχεται στὸ ποσὸ τῶν 610.650 €».

δρόμο τῆς προηγούμενης συνοδικῆς παραδόσεως, οὐτε ὡς πρὸς τὴν προέτοιμασία τῶν ἐργασιῶν, οὐτε ὡς πρὸς τὴν ἀπορία τῆς ἀρνήσεως, ἡ ὁποία εἰδειχνε καί δείχνει ὅτι ἀποσκοπεῖ στὴν ἀνάρτησι καί κατάρτησι τῶν ἀποφάσεων τῶν προηγούμενων οἰκουμεινικῶν συνόδων, πράγμα πού συμβαίνει γιά πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀκύρωση τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμοφωνίας καί συμπεφάνιας πρὸς τὴν προηγούμενὴ συνοδικὴ παράδοσι, πρὸς τὸ «ἐπόμενοι τοῖς θείοις Πατράσι», καί ἡ εἰσαγωγή καινοτομιῶν καί νεωτερισμῶν. Ὑπάρχουν θέματα κατασταλαγμένα μὲ ἰσχυρότατη ἀνιογραφικὴ καί πατερνικὴ θεμελίωση, γιά τὰ ὁποῖα οὐκ ἔπρεπε νὰν περάσῃ ἡ σκέψις νέας συνοδικῆς ἀποφάσεως, τροποποιητικῆς τὴν ἦδη ἱσχύοντων, ὅπως τὸ θέμα τῆς νηστείας, τὸ ὁποῖο ἐνεργόρῃ καί παρέμεινε ἐπὶ μακρόν στὸν κατάλογο τῶν θεμάτων τῆς ἁγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου, διότι ἐκκοιμειμενικῆς καί ἀντιπαράδοσιακῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίως θεωροῦσαν αὐτοῖς τὰ μὲρὶ τώρα ἱσχύοντα καί ἤθελαν νὰ τὰ ἐλαφρύνουν καί νὰ τὰ μειώσουν. Εἶναι χαρακτηριστικὸς ὁ τίτλος τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θεματος γιά τίς ἐκαυχρουνιστικὲς καί ἀντιπαράδοσιακὲς τάσεις τῶν ὑπευθύνων τῆς προετοιμασίας τῆς Συνόδου: «*Ἀναπροσαρμογὴ τῶν περὶ νηστείας διατάξεων, συμφωνίας ταῖς ἀπαιτήσεις τῆς συγκρούου ἐποχῆς*».

Δὲν μπορούμε βέβαια ἐδῶ νὰ παρανοιάσουμε τὸ πῶς ἐξεληθήκε καί πῶς διαμορφώθηκε τελικὰ ὁ κατάλογος τῶν θεμάτων τῆς μέλλουσας νὰ συνελθεῖ ἁγίας καί Μεγάλῃς Συνόδου, ἡ ὁποία φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς προετοιμασίας τῆς ὅτι κινεῖται σὲ μεταπατερικὸ καί ἀντιπατερικὸ πλῆθος, διότι θέματα τὰ ὁποῖα σταθερὰ καί διαχρονικὰ ἔχουν ἀρχαία ρυθμίσει οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἴθιναι τὰρὰ πρὸς συζήτησι, χωρὶς νὰ ἐπιφέρει λόγους, μόνο καί μόνο γιά νὰ ἐπαυλίσουν μὲ βάση τίς νέες ἀρχὲς τοῦ συγκρητιστικοῦ καί μασονικολήτου Οἰκουμένη, ὅπως τ.χ. τὸ θέμα τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρύθμισης καί τὸ θέμα τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἐτεροδόξους, ὅπως εὐγενικά τῶν ὀνομαζόντων οἱ αἰρετικοί. Ἐπειδὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἔγινε κατὰ ἐντελῶς αὐθαίρετο, ἀντικανονικὸ, ἀντισυνόδοιό τρόπο, μονομερῶς ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καί τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ διαφωνοῦσαν οἱ περισσότερες ἀπὸ τίς ἀκούεσθαις ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, πολλές ἀπὸ τίς ὁποῖες κρατοῦν μέχρι σήμερα τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο, μιά δὲ ἐκκλησία, ἡ τῆς Πολωνίας, πού δέχτηκε τὸ νέο, αὐτὲς τίς ἡμέρες ἀποφάσεις νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ παλαιό, εἶναι βέβαιο ὅχι ἡ συνοδικὴ γραμμὴ θά χαράξηθῃ ἐπὶ πρὸς τὴν ἐπαναφορά τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, πού θά ἐπανέφερε καί τὴν λατρευτικὴ ἐνότητα στὴν Ἐκκλησία καί τὴν θεραπεία τῆς διαίρεσεως παλαιοημερολογιῶν καί νεοημερολογιῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀποδοχὴ τοῦ κακῆς θεσπισθέντος νέου ἡμερολογίου ἀπὸ ὅλες τῆς ἐκκλησίες. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καί γιά τὸ θέμα τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐτεροδόξους, πρὸς τίς αἰρέσεις δηλαδή τὸν Μονοφυσιτῶν, τὸν Παπισμῶ, τὸν Προτεσταντισμῶ, τὸν Ἀγγλικανισμῶ, τὴν Παλαιοκαθολικὴν κ.ά. «Ὅτι ἔγινε πραγματικηματικά καὶ αὐθαίρετα μὲ τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου, γίνεται ἐπὶ δεκαετίες τώρα ἀπὸ τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγεσιῶν, πού δημιουργοῦν τὴν πρὶ πράξει αὐθαίρετα καί τετελεσμένον γεγονός, μὲ τὸ νὰ μὴ θεωροῦν ὡς αἰρέσεις, τίς ὀνομαστικῶς κοινότητες, ἀλλὰ ἀδελφές ἐκκλησίες, νὰ δέχονται τὴν συμμετοχὴ τῶν ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν στὸ λεγόμενον «Παγκόσμιο Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», πού οὐσιαστικὸς εἶναι «Παγκόσμιο Συμβούλιον Αἰρέσεων», καί νὰ συμπροσεύχονται ἀδελῶς μὲ ὁλους αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς, περιφρονώντας τὴν κανονική καί δογματικὴ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὡς μοναδικὸ δρόμο ἀποκαταστάσεως τῶν σχέσεων μὲ τοὺς αἰρετικούς καί ἐπιτυχία τῆς ἐνότητος ὀρεῖ τὴν ἐπιστροφή στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησίαν. Αὐτὴν τὴν οἰκουμεινική καί συγκρητιστικὴ γραμμὴ στὸ θέμα τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἐτεροδόξους, τὴν ὁποία ἔχουν ἐπιβάλει στὴν πράξη, ὅπως ἔκαναν καί μὲ τὸ Ἡμερολόγιο, θά ἀκολουθοῦν καί ἐδῶ καταφρονώντας τὴν Ἀποστολικὴ καί Πατερικὴ Παράδοσι. Ὅταν ὅμως μία σύνοδος διακόπτεται τοὺς δεσμοὺς μὲ τίς προηγούμενες συνόδους, τὴν ὁμοφωνία καί συμφωνία μὲ αὐτές, τὸ «ἐπόμενοι τοῖς θείοις Πατράσι», τότε δέν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς μία ἐπὶ μέρους συνελεύσις καί τῆς αὐτῆς Συνόδου, δέν εἶναι ἀλλήρης σύνοδος, ἀλλὰ ψευδοσύνοδος.

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος γὰ τὸν ὅσιον ἀντέδρασε τότε ἔντονα ὁ ὁσιος Ἰέρωνας Φιλόδοτος Ζερβάκος, ὅταν πληροφόρηθηκε ὅτι τὸ «Πανορθόδοξο Συνέδριο» πού συνεκα-

λεσε στὴν Κωνσταντινούπολὶ τὸ 1923 ὁ κακῇ τῇ μοίρᾳ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μεγαλομασόνος Μελετίος Μεταξάκης εἶχε προτείνει τὴν σύγκληση Οἰκουμεινικῆς Συνόδου τὸ 1925 κατὰ τὸν ἐορτασμὸ τῶν 1600 ἐτῶν ἀπὸ τὴν σύγκληση τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμεινικῆς Συνόδου, χρονολογικῶς μετατεβήκε καί τόπιν στὸ 1926, λόγω τοῦ ὅτι δέν ἀρκοῦσε ὁ χρόνος προετοιμασίας, στή συνέχεια τὸ 1930 μὲ τὴν μορφὴ Προσυνόδου καί, ἐπειδὴ καί αὐτὸ δὲ κατέστη δυνατόν, ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν *Προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν ἁγίων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν*, πού συνήλθε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1930 στὴν Ἱ. Μονὴ Βατοπαιδίου ἁγίου

Ῥορους καί ἐτοίμασε τὸν πρῶτο κατὰλογὸ τῶν θεμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἀσχοληθῇ ἡ μέλλουσα νὰ συνελθεῖ ἁγία καί Μεγάλὴ Σύνοδος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας».

Ὁ ὁσιος Ἰέρωνας δὲ ἕνα σημαντικὸν ἀρθρὸ «Περὶ Οἰκουμεινικῆς Συνόδου» γράφει ὅτι γιά ὅλα τὰ ζητήματα μὲ τὰ ὁποῖα θά ἀσχοληθῇ ἡ Σύνοδος, ἐκτός ἀπὸ μερικά ἀσπληντα, ἔχουν λάβεῖ θέση οἱ θεῖοι καί ἱεροὶ κανόνες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί Οἰκουμεινικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων. «*Ὡστε ὅλους περὶτὴν νομίζομεν ὅτι εἶναι ἡ σύγκλησις Οἰκουμ. Συνόδου περὶ ζητημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀποφανθῇ διὰ τῶν ἁγίων Κανόνων οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι καὶ θεσδοφοὶ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτός ἐνν νομίζῃ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος καί πινες ἄλλοι τῶν Ἱεραρχῶν ὅτι ὡς διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων καὶ θεῶν Πατέρων ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ποιοῦν μεταρρυθμίσεις καί καινοτομίας, ὅποτε σφέλουν νὰ στοχασθῶν καλῶς τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον θά ὑπάρβουν ἑαυτοὺς, καί διαχρονικὰ ἔχουν ἀρχαία ρυθμίσει οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἴθιναι τὰρὰ πρὸς συζήτησι, χωρὶς νὰ ἐπιφέρει λόγους, μόνο καί μόνο γιά νὰ ἐπαυλίσουν μὲ βάση τίς νέες ἀρχὲς τοῦ συγκρητιστικοῦ καί μασονικολήτου Οἰκουμένη, ὅπως τ.χ. τὸ θέμα τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρύθμισης καί τὸ θέμα τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἐτεροδόξους, ὅπως εὐγενικά τῶν ὀνομαζόντων οἱ αἰρετικοί. Ἐπειδὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἔγινε κατὰ ἐντελῶς αὐθαίρετο, ἀντικανονικὸ, ἀντισυνόδοιό τρόπο, μονομερῶς ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καί τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ διαφωνοῦσαν οἱ περισσότερες ἀπὸ τίς ἀκούεσθαις ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, πολλές ἀπὸ τίς ὁποῖες κρατοῦν μέχρι σήμερα τὸ παλιὸ ἡμερολόγιο, μιά δὲ ἐκκλησία, ἡ τῆς Πολωνίας, πού δέχτηκε τὸ νέο, αὐτὲς τίς ἡμέρες ἀποφ*

’Επίσημος έπίσκεψις του Μακ. Πατρ. Άντιοχείας εἰς Κύπρον

Ἐξήμερον ἐπίσκεινιν εἰς τὴν Κύπρον ἐπαιρηματούμενος ὁ Μακ. Πατρ. Ἀντιοχείας κ. Ἰωάννης ἀπὸ τῆς 3ης ἕως καὶ τῆς 13ης Μαΐου. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς παραμονῆς τὸν συνελθὼντὴ πανηγυρικὴ συνεδρίασις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, εἰς τὴν ὁποῖον παρέστη τιμητικῶς καὶ ὁ Μακ. Πατριάρχης. Ἐπίσης, ἐγένετο συνάντησις μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Αναστασιάδη, ἐπισκέψθη τὴν Ἱεράς Μητροπόλιν καὶ τὴν Ἱερὰ Μονὴν καὶ κατέθεσε στέφανον εἰς τὸν τάφον τοῦ μακαριστοῦ κυροῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου. Παραδέχταμν μέρος τῆς προσφωνήσεως τοῦ Μακ. Ἀρχ. Κύπρου κ. Χρυσοστόμου κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς 10ης Μαΐου ἑ.ἑ.:

«Δυστυχῶς, Μακαριώτατε, τόσο ἡ δική Σας Ἐκκλησία ὅσο καὶ ἡ δική μας ὑπερστῇσιν σφοδρὰ κτηνηήματα ἀπὸ τῆς γειτονικῆς Τουρκίας. Εἶναι γνωστός ὁ τρόπος μὲν τὸν ὁποῖο ὑφίστασιν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας Σας τὴν ἀρχαία κοτιδιὰ τοῦ χριστιανικοῦ Σας πολιτισμοῦ, τὴν Ἀντιόχεια. Εἶναι ἐπίσης γνωστός ὁ τρόπος ποὺ παρανόμως εἰσεβάλε στὴν Κύπρον πρὶν ἀπὸ 41 χρόνια καὶ ἐπὶβάλε πολιτικὴ ἐθνικὸν ἐκκαθαρίσματος, καταλαμβάνουσα τὸ 38% τοῦ ἐδάφους μας καὶ ἐκδιώξασα ὅλους τοὺς ὀρθόδοξους κατοίκους τοῦ νησιοῦ μας ἀπὸ τῆς πατρογονικῆς τοὺς ἑστίας».

Μακαριώτατε, ὅπου περιχαρεῖς Σὰς ὑποδεχόμεθα σήμερον, ἡ ἐν Χριστῷ ἀποκλύμῃ καὶ αὐστηρία βρῆκαν ἀπ’ ἀρχῆς γόνιμο ἐδαφός καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς «ἀμπελος ευκλματιούσα» προσέφερε τοὺς ἡδύεντους καρποὺς τῆς σωτηρίας μετ’ Μητρικῇ ἀγάτῃ σ’ ὅλα τὰ τέκνα Τῆς. Ταυτοχρόνου, ἀνέλαβε καὶ τὸν ρόλο τῆς περιφρουρήσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τοῦ ποιμνίου τῆς. Μέσα στοὺς μακρούς, στοὺς σκοτεινοὺς καὶ ἀσέληνους αἰῶνες

’Επέκτασις τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Πατρ. Μόσχας εἰς τὰ Βαλκάνια

Τελικὸς ἦλθεν εἰς τὸ φῶς τὸ σχέδιον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Ὅλοι ἀνερωτήθησαν διὰ πῶς λόγον ᾤοντες τώρα μετὰ τρία ἔτη διὰ τὴν συνδράμῃ εἰς τὴν ἀποικυλικὴν τοῦ Σεβ. Ἀρχ. Ἀχρίδος κ. Ἰωάννου καὶ διὰ πῶς λόγον ᾤοντες ἀκόσμιον καὶ τὴν ἐμμανίσουν εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν εἰς συνδρόμῃ μετ’ πλήρη δημοσιογραφικὴν κάλυψιν. Ἦλθεν ἡ ἀπάντησις ἀπὸ τὰ πλὴν ἐπισήμια χεῖ- λη τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἐφ’ ὅσον φαίνεται διὰ ἐπιδημίαν νὰ παρέμβῃ καὶ νὰ διεκδικήτῃ ῥόλον ρυθμι- στοῦ... Συμφώνως πρὸς τὸ agioritikonima τῆς 10ης Μαΐου 2015:

«Χθὲς στὸ Κρεμλίον, συναντήθημεν ὁ Πατριάρχης Μόσχας καὶ πασῶν τῶν Ρωσίων Κύριλλος μετὸν Πρό- εδρὸ τῆς ΓΓΔΜ Γκιόργκι Ἰβάνοφ, ὁ ὁποῖος ἐπισκέψθη τὴν Μόσχαν, γιὰ νὰ συμμετάσχῃ στοὺς ἑορτασμοὺς μετ’ ἀφορμὴν τῆς 70ῆς ἐπετείου τῆς Νίκης. Στῇ συναντήσῃ παρέστη καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ἐξωτε- ρικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Βολο- κλαϊσκ Ἰλαρίων, ὁ ὁποῖος πρὸ μῆνον εἰς βρεθεί στὰ Σκόπια καὶ οἱ δικαὶς τὸν ἐνέργειες δόνησαν σπὴν ἀπελευθερώσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος Ἰωάνν. Ὁ Προκαθημένος τῆς Ρωσικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς ΓΓΔΜ ἀντάλλα- ξαν ἀποφίεις σχετικά μὲ τοὺς ἴμα- κράλινους θρησκευτικοὺς καὶ πολι- τιστικοὺς δεσμοὺς μετὰξὺ τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν καὶ ἀνθρώπων», ὅπως ἀναφέρει τὸ ἀνακοινωθέν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Ἡ συνάντη- ση ἀγγίξε ἐπίσης τὴν τρέχουσα κατὰ- στασις τῆς Ὀρθόδοξης στῇ γειτονί- κῃ μας χώρᾳ... Σημειώνοντας ἐπὶ ἡ ἀρχαία Ὀχρίδα εἶναι μεγάλῃ σημασία γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ κ. Κύριλ- λος τόνισε τὴν ἀνάγκη καὶ καταβλή-

Σεβ. Μητρ. Κοζάνης: Νὰ καταργηθῇ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν!

Ὁ Σεβ. Μητρ. Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Παύλος ἔχει ἐκφράσει καὶ εἰς τὴν Ἱ. Συνόδον τὴν ἀπομὴν πὺρ περὶ καταργή- σεως τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθητήματος τῶν Θρησκευτικῶν, λόγῳ ἁπιστίας καλῶν δεσποτικῶν. Δυστυχῶς, εἶναι ἀνεπιτρεγτὸν νὰ υποστηρίξωται τέτοι- ας θέσεις. Ἦλθν διὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν σχολείων ἄνθρωπον βασικὰ πράγματα διὰ τὴν πύλιν μας, ἀν καταρ- γηθῇ τὸ μάθημα, δὲν θὰ γνωρίουν πί- πτε. Εἶναι καλὸν νὰ πληροφορο- ροῦνται ἀπὸ τὸ διδασκόμεν καὶ ἀπὸ τῆς λαϊκῆς παραδόσεως, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀνα- μεμνήσκει μὲ ἕνα σφοδρὸ δεσποτισμὸς. Οἱ καθηγητὰ τῶν θρησκευτικῶν τὶ θὰ ἀπογοήτων. Αἱ Ἱ. Μητροπόλεις προσ- λαμβάνουν καθεὶς ἐκδικαστὰ ἐκτός ἀπὸ θεολογικῶν. Ἐπίσης, εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπο- λιν Σερβίων λειτουργοὺν τόσο ἀνοήτοι καὶ κατηγορητὰ σκολοὶν, ὥστε νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ ὑποδεχτοῦν τοὺς μαθητὰς καὶ νὰ τοὺς διαμαρτυροῦνται. Ἀνολογικὸς πρὸς αὐτὴν τὴν πρόστασιν διὰ ἔπρεπε νὰ ἰσχυ- ροποιῇτε ὅτι ὅσες Ἱ. Μητροπόλεις ἔχουν ἀνάγκης κληρικῶν καὶδὲ διδύ- μους, ἀνεπαρκεῖς εἰς τὸν ποιμνιόνος καὶ νὰ διδάσκον, διὰ ἔπρεπε νὰ καταργη- θούν. Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Σερβίων κατέ- θεσε ὀξυλόγητον τὸν κληρικὸν καθεὶ διδύμους εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, Μία εἶναι ἡ ὀρθή λύσις: ἡ ἀναδίδωσις καὶ θελπί- σις τοῦ μαθητήματος καὶ τῶν λειτουργῶν τοῦ. Δι’ αὐτὸν τὸν σκοπὸν νὰ ἐγκρισθῇ καὶ ἡ Διοκοπία Ἐκκλησία καὶ ὅλ’ ἅπλῃ νὰ μεταδίδωμεν τὰ βάσει εἰς ἄλλους. Συμφώνως πρὸς τὸ πικανovalto.gr τῆς

Ὁρθόδοξος Τύπος

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΚΟΣ ΑΓΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ (1914-2015)

Σεβ. Κονίτης: Ἀγωνιζόμεθα διὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων Βορειοηπειρωτῶν

Ὁ Σεβ. Μητρ. Κονίτης ἐξέδωσεν ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας ὑπενημίξια πρὸς ὅλους ὅτι τὸ ζήτημα τῆς Βορείου Ἡπείρου, διὰ τὸ ὁποῖον τόσοι πολλοὶ ἠγωνισθὶ ὁ προκατόχος τοῦ μακα- ριστοῦ κυρὸς Σεβαστάσιος, παραμένει ἀνοικτὸν, παρὰ τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ὁποῖαν ἔχουν ἐπιδείξει Κράτος καὶ φο- ρεῖς. Ὑπογραμμίζει ἐπίσης ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ μεριμνοῦμεν δι’ ἀνδράσποιν ποὺ εὐρίσκονται χιλιᾶδες χιλιόμετρα μακριά, ὅταν διπλὰ μας εἰς τὴν Β. Ἡπείρην ὑπάρχουν ἄλυτα ζητήματα. Ἀπομένει ὅμως καὶ τὸ ἀνεκλήρητον ἔπος σήμερον ἐθνικὸν καθήκον τῆς πε- ρισυλλογῆς τῶν ὁσῶν τῶν ἡρώων Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν, τὸ ὁποῖον συνεχίζει μόνης τῆς Ἱ. Μ. Κο- νίτης. Παραδέχταμν τὴν ἐγκύκλιον.

«Ἀγαπητοὶ μου Χριστιανοί, ΧΡΙ- ΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ὅταν τῆς 17 Μαΐου 1914 ὑπογρα- φόταν τὸ «Πρωτοκόλλον τῆς Κερκύ- ρας», ποὺ ὁποσηθόνητε ἐπικύρωσε τὸν Αὐτονομιακὸ Ἀγῶνα τῶν Βορει- οηπειρωτῶν (17 Φεβρουαρίου 1914), κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι αὐτὸ τὸ ἀνελεύθερο καθεστὼς τῆς Ἀλβανίας θὰ ἐθάνατε καὶ θὰ ἐε- περνούσε τὰ ἐκατὸ χρόνια. Βέβαια, μόνο οἱ Χειμαρῶνιτες δὲν ἀναγνώρι- σαν τὸ «Πρωτοκόλλο τῆς Κερκύρας», γιὰτὶ συνέημ’α μάς εἶχον τὴν ἐνώση τῆς Βορείου Ἡπείρου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Τελικά, οἱ Χειμαρῶνιτες ἔχασαν καὶ τὴν ἐθνικότητά τοὺς, τὸ 1946, ὅταν ἀρνήθησαν νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ κοι- νιστικὸν καθεστὼς τοῦ Ἐνβέρ Χό-τζα. Κι’ ὄχι μόνον οἱ Χειμαρῶνιτες, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ Βορειοηπειρωτῆς ἔχασαν τὰ πάντα, κυρίως δὲ τὴν ὀρθόδοξὴ χριστιανικὴ πίστιν τοὺς, ὅταν τὸν Νοέμβριον 1967 ἡ Ἀλβανία

17 Φεβρουαρίου 1914: Ὑψώνεται ἡ Σημαία τῆς Αὐτονόμου Πολιτείας τῆς Βορείου Ἡπείρου.

ἀνακηρύχθηκε ἐπίσημα ὡς τὸ πρῶτο ἄθεο κράτος στὸν κόσμον.

Καὶ σήμερα, ὅμως, παρ’ ὅτι κατέρ- ρευσε τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς καὶ γκεμιστὸν διὰ ἀπαισὶα ἡκτρο- φόρα συμποταπλέγματα, ποὺ ἔξωσαν ἀπ’ ἐκείν’ ὅ’ ἀκριθ’ ὅλην τὴν Χώρα, τὰ πράγματα, μέρα, ἐλάχιστα ἔχουν βελ- τιωθῇ. Γιὰτὶ ἀπ’ τῇ μίᾳ μερίᾳ ὑπάρχει ὁ μισελήλητισμός τῶν Ἀλβανῶν, ποὺ προβαίνει σὲ συχνὰς ἐκδηλώσεις κα- τατρομοκρατησεως τῶν Βορειοηπει- ρωτῶν, ἐνῷ ἀπ’ τῇ ἄλλῃ βλέπουμε τὴν ἀπόλυτὴ ἀδιαφορία τῆς Ἑλλη- νικῆς Πολιτείας. Ἄν δὲ δὲν εἶχε γίνει ὁ πτάνιος ἀγῶνας τοῦ μεγάλου Προ- κάτου μοῦ, Μητροπολίτου Δρυι- κῆς Πολιτείας, Πλωγανιάς, καὶ Κονί- τος κυροῦ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ, ὁ Βορει- οηπειρωτικὸ θὰ ἦταν ἀκόμη θαμμένον

στὰ χρονотоῦλα τῆς Ἱστορίας. Μπορεῖ νὰ δειχνοῦμε ἐνδιαιφερὸν γιὰ ξένους λαούς, ποὺ βρίσκονται σπὴν ἄλλῃ ἀκρῇ τοῦ κόσμου, ὅπως, γὰ πα- ράδειγμα, ἡ Βενεζουέλα, ἡ Ἀργεντινὴ κ.ά., τὸ κράτος μας, ὅμως, τὸ Βορει- οηπειρωτικὸ τὸ ἔχει σὲ «ἄγληττα»... Ἀλλὰ ἐμείς, δὲν θέλουμε καὶ δὲν μπορούμε νὰ συμβιβασθοῦμε μὲ τὴν κυβερνητικὴ ἀδιαφορία, κι οὕτε νὰ ἀρνηθῶμε τὸν ἀγῶνα τοῦ ἱεράρχου ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ γιὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ δι- καιώματα τῶν Ἑλλήνων Βορειοηπει- ρωτῶν. Ἀντιθετὰ, παλεύουμε μὲ ἀπο- λύτως νόμιμα μέσα, ὥστε οἱ ἀδελφοί μας νὰ μὴ νοιώθουν ἐξαρσμένοι καὶ - τὸ χειρότερον - προδομένοι ἀπὸ τὴν Μητέρα Πατρίδα. Ἡ Σ.Φ.Ε.Β.Α. με τῆς συχνὰς ἐπισκέψεϊς τῶν μελῶν τῆς, συμμετέχει ἐνεργὰ στῆς γιορτές,

’Ο Ἀρχ. Κύπρου ὠμίλησε διὰ τὸ δρᾶμα τῆς Ἀνατολῆς

Εἰς τὰ γεγονότα τῶν ταραχῶν εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν ἀνεφέρθη ὁ Μακ. Ἀρχ. Κύπρου κ. Χρυσοστόμος κατὰ τὴν ἐκείνῃ ἐθιχτοῦς συνεδρία- σὲ μετὰ τὴν κατὰστασαν καὶ τὰς προ- σπτικὰς τῶν χριστιανῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Παραδέχταμν τμήμα ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθέν καὶ τὴν ὁμίλιαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ποὺ ἀνήρτησεν εἰς τὴν ἐπίσημον ἱστοσελίδα τῆς ἡ Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου:

«...Οἱ Χριστιανικοὶ πληθυσμοί, διαφόρων δογμάτων, ἀπὸ τὴν Αἰγύ- πτον μέχρι τῆς Συρίας καὶ ἀπὸ τὸν Ἀλβα- νὸν μέχρι τὸ Ἰράκ, ἀριθμοῦσαν μέχρι τοῦ 1948 περίπου τὸ 20% τοῦ συνολι- κοῦ πληθυσμοῦ. Σήμερα, - ὁ ἀριθ- μὸς τῶν ὑπολογίζεται, πλῆον, περί- πον στὸ 6%.

Στὰ πλαίσια τοῦ γενικότερου ἐνδιαιφέροντος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου γιὰ τὴν πὺρ πᾶνω κατᾶστα- σὴ, ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμος, συμμετέχει στὸ Διεθνὲς Συνεδρίο μετ’ ἑμέας: Ὁ ΧΡΙ- ΣΤΙΑΝΟὶ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ἈΝΑΤΟΛΗ. ΠΟΙΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥΣ».

Ἀκολουθεῖ ὁ Χαιρετισμὸς τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χ. Χρυσοστόμου:

«Τὴν ἐπὶ τὰ κρείττεν πορεία τῆς ἀνθρωπότητας ἤλθε νὰ ἀνακοφί- σαι ἀνθρώπινη θρησκεία. Ὁ Μου- σουλμανισμός, ἡ 16ῃ Ἰουνίου 622, ἡ νύχτα κατὰ τὴν ὁποία ὁ Μωῦσῆς, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴ Μέκκα καὶ κα- τέφυγε σπὴ Μεδίνα, γνωστὴ σπὴν ἱστορία ὡς Ἐγύρος, εἶναι ἡ ἐπίσημη ἀφετηρία ὁλῶν τῶν ἡμερομηνιῶν τοῦ Ἰσλαμ. Ἐκτοτε μία νέα ἀπειλι- τικὴ κατάσταση ἐμφανίσθη σπὴ Μέ- σῃ Ἀνατολῇ, ἡ ὁποία μέχρι καὶ σήμε- ρα ταλανίζει τὴν ἀνθρωπότητα.

’Η Βαβὲλ τοῦ Π.Σ.Ε. ὁμολογεῖ τὸ ἀδέξεδόν της

Νέα συνάντησις μελῶν τοῦ ΠΣΕ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Γενεύην. Συγ- χαιρόμεν τὸν Θεοφ. Μεσαορίας κ. Γρηγόριον διὰ τὴν προσπάθειάν αὐ- τὰ διδάξῃ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» εἰς τοὺς παριστάμενους καὶ νὰ τοὺς προσκαλέσῃ νὰ γνωρίσουν τὴν Ὀρθόδοξον παράδοσιν καλύτερα. Ὅστόσο, διεφάνη διὰ ἀκόμῃ μίαν φορὰν τὸ ἄποπν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ΠΣΕ. Κατ’ ἀρχάς, ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη αἱ ἀξίαι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης νὰ ἔχουν «χριστοκεν- τρὸν» χαρακτήρη. Αὐτὸ δὲν σημαί- νει ἀπολύτως τίποτε καὶ μάλλον προ- καλεῖ σύγχυσιν, καθὼς δὲν πιστεύο- μεν οἱ Ὀρθόδοξει εἰς τὸν ἴδιον Χριστὸν μὲ τοὺς ὑπολοίπους. Ἐπο- μένως, αἱ ἐνοικαὶ κατανοῦν νὰ λαμ- βάνουν περιεχόμενον ἀναλόγως πρὸς τὸ τί πιστεύουν οἱ ἅλλοι διὰ τὸ πρῶσπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κατὰ δεύτερον, ὑπεστηρί- ξαν ὅτι τὸ ΠΣΕ γίνεται «ἡ φωνὴ» τῶν Χριστιανῶν καὶ Μ. Ανατολῆς εἰς τοὺς διεθνεῖς οργανισμοὺς. Αἰταιτεῖται ὑπαρῆς τοῦ ΠΣΕ διὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ὁ Χριστιανὸς, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δὲν ἔχομε σὲ ἱκανοποιητικὸ ἐπίπεδο καταρτιζό- μενους ἐκπαιδευτικούς, ποὺ θὰ διδάσκον τὸ μάθημα, χωρὶς βέβαια νὰ ἀρνεῖται τὸν πρῶτον σὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ», ποὺ πραγματοποιήθη σπὴν Τετάρτῃ 6 Μαΐου 2015 στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Κοζάνης, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου. Τὸ αἰτιολογῶν τῆς θέσεως τοῦ μητρο- πολιτῆ Σερβίων καὶ Κοζάνης, ποὺ - ὅπως ἀναφέρει - εἶναι καταγεγραμμένη στὰ πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔγκειται ἀπὸ γεγονότος εἰ δ